

Eski bir Cargill çalışanı, bu Amerikan tekelinin kirli yüzünü, işçilere ve köylülere verdiği zararı, toplumun sağlığıyla nasıl oynadığını gazetemize anlattı.

İşte Cargill gerçeği!

Bir tankerin taşıdığı 26 tonluk bir glikoz, 400-500 ton şeker pancarına tekabül ediyor. Bir de şekerden daha ucuz.

Sanayide şeker kullanmak isteyenler insan sağlığını düşünmediği için bunu kullanıyor.

Cargill'in dünyada hangi ülkelerde neden yasaklandığını araştırmak lazım.

s.8

Cargill suyu kuruttuğundan çeltik tarımı artık yapılamıyor. Bunun dışında saldırdığı gazlardan kaynaklı zeytin üretiminde de sıkıntı yaratıyor.

Türkiye'de sadece nişasta bazlı şeker üretiyor. Glikoz üretiyor. Yediğimiz bütün tatlı ürünlerdeki tatlandırıcıyı üretiyor. Bunu mısırdan yapıyor.

Az sayıda işçi asgari ücretin biraz üstünde paralara çalışıyor, emeğinin karşılığını alamıyor.

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2018 / 12
23 Mart 2018 - 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak37.net

Efrîn'i ilhak süreci başladı!

3

Efrîn işgali, Kürt düşmanlığı ve emperyalist yüzüzlük

Ortadoğu'da vekalet savaşları tali plana düşmüş, emperyalist güç odakları ile bölgenin gerici devletleri öz güçleriyle sahne almış durumdadırlar.

16

Doğu Akdeniz'de doğalgaz "savaşları"

Doğu Akdeniz'in zengin enerji kaynakları üzerinde yaşanan hegemonya ve paylaşım kavgası bölgede yeni bir krize yol açmış oldu.

22

"Bilim galip çıkacaktır, çünkü işe yarar"

Türkiye gibi, dinsel gericiliğin ağırlığı altındaki bir ülkede Hawking'in ardından söylenenler, Ortaçağ zihniyetinin sürdüğünün açık bir kanıtı oldu.

Efrîn'i ilhak süreci başladı

Deneyimlerle sabittir ki halkların direndiği yerde işgalciler de defolup gitmeye mecbur kalıyorlar. Suriye topraklarını işgal eden ABD emperyalizmi ile Ankara'daki işbirlikçilerinin akıbetinin de aynı olacağından kuşku duymamak gerek...

Cihatçı çeteleri ardına takarak Efrîn'i işgal eden Türk ordusunun ilk icraatı, kentten yağmalanmasını izlemek oldu. Yedi yıldır girdikleri her yeri yağmalayan cihatçılar, Türk ordusunun himayesi altında Efrîn'i de yağmalıyorlar. ÖSO etiketi yapılandırılan IŞİD, El Nusra artığı bu yağmacı katil çeteler, AKP şefi T. Erdoğan'a göre "kentnin esas sahipleri"dir.

Kürt halkına düşmanlıkta sınır tanımayan dinci-faşist iktidar, iki ay süren bombardımanın ardından Efrîn'i işgal edebildi. Kürt hareketi işgale karşı gerilla savaşının devam edeceğini iddia ederken, işgalci Türk devleti ise "ucuz zafer" devşirme peşinde. Efrîn'e girişi Çanakka- le savaşının kazanıldığı 18 Mart tarihine denk düşüren AKP şefi, "büyük zafer kazanmış paşa" havalalarına bürünerek, işgal savaşını siyasi ranta tahvil ediyor.

KALICI İŞGALE PAÇAVRADAN KILIF

Kentte yaşayan Kürtler, Araplar ve diğer halklardan siviller işgal saldırısından dolayı Efrîn'i terk etti. Yollara düşen on binlerce sivilin bir kısmı Halep kenti kırsalında kurdukları çadırlara sığınmaya mecbur bırakıldılar. Hal böyleyken AKP şefi, "kenti esas sahiplerine iade edeceğiz" demagojisini piyasaya sürdü. Daha önce Azez, Cerablus, El Bab beldelerini işgal eden Türk devleti, cihatçı tetikçileriyle birlikte bu beldelerde kukla yönetimler kurup işgali kalıcılaştırdı. Belli ki aynı yöntem Efrîn'de de uygulanmak isteniyor.

Burjuva yayılcılığın mızrak ucu olan AKP iktidarı, Efrîn'in ilhakına kılıf uydurabilmek için bazı işbirlikçi Kürt güçlerle bir kısım Kürt ve Arap aşiret reisini devşirmeye çalışıyor. Bu girişimlerden sonuç alabilirse, işgalci-ilhakçı icraatlarına güya kılıf uydurmuş olacak. Oysa hiçbir kılıf işgalci haydutluğun üstünü örtmez.

Türk devleti işgal ettiği hiçbir bölgeyi terk etmedi. Şam'daki Emevi camisinde namaz kılma hevesleri kursaklarında kalınca, AKP şefleri Suriye'nin sınır bölgelerini ilhak etme taktiğine yöneldiler. Cihatçı çetelerin ardına takılarak Azez, Cerablus, El Bab işgal edildi, aynı senaryo şimdi Efrîn'de icra ediliyor. Efrîn'in işgaliyle Fırat nehrinden cihatçı çetelerin işgali altında bulunan İdlib'e uzanan bölge Türk devleti tarafından kontrol altına alınmış oldu.

İşgal edilen bu kuşağın en önemli kısmını Efrîn oluşturuyor. Bu da "işimiz bitince Efrîn'den çekileceğiz" söyleminin kaba bir riyakarlıktan ibaret olduğuna işaret ediyor. Efrîn'i kontrol altında tutabilmek için demografik yapı değiştirilmeye çalışılacak. Zira hem PYD hem ona destek veren kitlenin -ki bu azımsanmayacak bir orana tekabül ediyor- cihatçı çetelerle Türk devletinin işgaline razı olması mümkün değil. Bu da göç eden Kürt nüfusun bir kısmının evlerine dönme hakkının gasp edileceğinin işaretlerini veriyor.

KANLI DEVLETLERİN KIRLI HESAPLARI

Yansıyan bilgiler, ABD ile Türkiye arasında bir anlaşma yapıldığı kanısını güçlendiriyor. PYD'ye yaklaşım konusunda şimdilik farklı tutumları olsa bile, Suriye'nin parçalanması konusunda mutabık olan ABD ile Ankara'daki işbirlikçileri, Fırat'ın doğusu ile batısını paylaşma konusunda anlaşmış görünüyor. Zira her iki taraf da Suriye'ye karşı savaşın bitirilmesini engellemek istiyor. Her iki tarafın da Suriye topraklarında gözü var. Bu durumda Menbic'in de Ankara'daki dinci-faşist iktidara teslim edilme ihtimali yüksek görünüyor.

ABD'nin Efrîn konusunda "kaygılıyız" türünden bir açıklama yapması, AKP şefinin buna karşı yüksek perdeden yanıt

yetiştirmesi, ortada "danışıklı dövüş" olduğuna işaret ediyor. İcraatlar, her iki tarafın açıklamalarının kof laflardan ibaret olduğunu gösteriyor. Zira Rusya'nın yanı sıra Efrîn saldırısına yeşil ışık yakan ABD'nin, kentnin Türkiye tarafından işgal edilmesinden memnun olduğu da kesindir. Bu sayede Efrîn'den çekilen güçleri Fırat'ın doğusuna kaydırma olanağı da doğmuş oldu. Ankara'daki işbirlikçi takımının seçimlere endekli vaazları bir yana bırakılırsa, Washington'daki efendilerine hizmette en ufak bir kusur göstermediği de aşikardır.

Efrîn'in işgali hem Kürt halkının kazanımları ile Suriye'nin egemenlik haklarına yönelik kaba bir saldırı hem AKP şefinin başkan olma histerisi için kullanılan bir araçtır. Fırat-İdlib arası kuşağın en azından 2019 seçimlerine kadar işgal altında tutulması hedefleniyor. Eğer koşullar elverirse bu kuşak ilhak da edilecektir. Zira kapitalist sınıfların da onları temsil eden dinci-faşist iktidarın da güçlü yayılmacı hevesleri var. Hal böyleyken, "sınır güvenliği", "teröre karşı savaş" söyleminin kaba riyakarlıktan başka bir anlamı olmaz. Zira söz konusu olan, komşu bir ülkenin topraklarının haydutça işgalinden başka bir şey değildir.

HALKLARIN DİRENİŞİ BELİRLEYİCİDİR

Her saldırgan ve işgalci gücün hevesleri, hedefleri olur. Her saldırgan güç, bir bölgeyi işgal ettiğinde ırkçı bir histeri eşliğinde zafer ilan eder. Oysa her işgal saldırısı halkları da hedef alır. Bu ise işgale ve işgalciye karşı direnişin koşullarını da yaratır. Deneyimlerle sabittir ki halkların direndiği yerde işgalciler de defolup gitmeye mecbur kalıyorlar. Suriye topraklarını işgal eden ABD emperyalizmi ile Ankara'daki işbirlikçilerinin akıbetinin de aynı olacağından kuşku duymamak gerek...

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2018/12 * 23 Mart 2018 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak37.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Efrîn işgali, Kürt düşmanlığı ve emperyalist yüzsüzlük

Sömürgeci Türk ordusunun 20 Ocak'ta El Kaide ve IŞİD artığı cihatçı sürüsüyle başlattığı işgal hareketi, 58. gününde Efrîn kent merkezinin kontrol altına alınmasıyla sonuçlandı. "Üç günde alırız" dedikleri kent, tanklarına, toplarına ve savaş uçaklarına rağmen ancak ikinci ayında ve YPG'nin geri çekilmesi sonucunda herhangi bir şehir savaşıyla karşılaşmadan ele geçirilebildi. İşgal ordusu ve ortağı olan ÖSO çetesi, Kürt direnişçi güçlerinden ve sivil halktan arınmış boş bir kente girmiş oldular. Yakın zamanda Sur, Cizre ve Şırnak felaketlerini ve daha dün de Güney Kürdistan'ın direnmeden teslim edilmesini yaşamış olan Kürt halkı için, bu sonucun burukluk yarattığı kesindir.

Efrîn Kantonu yöneticileri ve YPG sözcüleri, Efrîn'in kontrolünün TSK ve ÖSO'nun eline geçmesiyle ilgili olarak yaptıkları basın açıklamasında, "Efrîn'de daha büyük katliamların önüne geçmek için halkımızı Şehba ve Şerawa bölgelerine çektik. Türk devleti Efrîn'e bayraklarını asmış olabilir. Bizim çekilmemiz bir yenilgi değil, mücadelenin daha da büyüülmesi ve her yere yayılmasıdır. Türk devletinin işgaline karşı mücadelemiz her alanda devam edecek. Savaş yeni taktiklerle yeni bir aşamaya geçmiştir. Türk devletini topraklarımızdan söküp atana kadar her yerde mücadelemiz devam edecek" inancını dile getirdiler. PKK Yürütme Komitesi de dahil tüm Kürt kurumlarının açıklamaları da bu yöndedir. Efrîn saldırısının BM, ABD, NATO, Avrupa Birliği, Rusya, İran ve Esad yönetiminin onayı ve desteği olmadan yapılamayacağı vurgusu da Kürt kurumları tarafından yapılan açıklamaların ortak vurgusu olarak öne çıkmaktadır.

İşgal ettikleri kent merkezine Türk ve ÖSO bayrağı asan işgalcilerin ilk yaptıkları şey, Kürt halkının tarihi ve moral değerlerinin yanı sıra, direnişin ve özgürleşmenin simgesi olan Kawa'nın heykeline saldırmak oldu. Çeteler, Kürtlere ait simgeler, bayraklar ve mezarlıkların üzerinde kudurganca tepindiler. Halkın değerlerine karşı bu hoyratlığı sergileyen cihatçı çeteler, aynı kent merkezinde sivil villere ve kurumlara ait olan binaları, evleri ve dükkanları da çapulculara özgü bir şekilde yağmalamaya giriştiler.

Kürt halkının kazanımlarını da yok etmeyi hedefleyen Efrîn işgali, rastlantı olarak 18 Mart Çanakkale zaferinin 103. yıldönümüne denk geldi. Erdoğan, Çanakkale zaferinin 103. yılı töreninde yap-

tığı konuşmada, Efrîn işgaliyle Çanakkale savaşını aynılaştırmak gibi bir cehalet örneği sergileyerek, "Çanakkale'de ne olduysa, Efrîn'de olan da odur" sözleriyle Kürt halkına kinini kustu ve "Bayrağımız orada dalgalanıyor, ÖSO bayrağı orada dalgalanıyor" kudurganlığıyla işgalci kimliğini sergiledi. Zafer naralarıyla hızını alamayan Erdoğan, "zeytin dallarını uzatacağı" yeni işgal hedeflerini de açıkladı. Sincar, Menbiç, Kobanê ve Tel Abyad (Gire Spi) gibi şehirleri işgalci hedefleri arasında saydı.

SERMAYE İKTİDARININ BİTMEYEN KÜRT KİNİ VE HALKLARA DÜŞMANLIĞI

Türk sermaye devleti, Suriye iç savaşının başlamasıyla birlikte savaşın doğrudan tarafı oldu. Ortadoğu'daki emperyalist hegemonya ve paylaşım mücadelesinde yer kapmak ve yanı sıra efendileri tarafından verilen tetikçilik görevini yerine getirmek misyonuyla davrandı. "Şam'da Cuma namazı kılmak" gibi bir hayale de kapılarak yüz binlerce Suriyelinin katledilmesinde, milyonlarcasının yersiz yurtsuz kalmasında ve ülkenin viraneye dönmesinde dolaysız bir rol oynadı. Dış politikadaki bu barbarlığa, içeride meşruiyet ve toplumsal destek sağlamak için de neo-osmanlıcı rüzgarlar eşlik etti.

Türk sermaye devleti ve dümenindeki Erdoğan, IŞİD gibi cihatçı barbarlar sürüsüne askeri, finansal, lojistik tüm desteği vererek, Suriye'nin bu hale gelmesinin önemli aktörlerinden biri olageldi. Dış politikasını, yayılmacı emellerinin yanı sıra Kürt halkına düşmanlık ve kazanımlarının yok edilmesi üzerine oluşturan Erdoğan ve AKP'si, içeride de toplumun nefes alamayacağı ağır bir gericilik ve terör rejimini egemen kıldı. Temelsiz bir iddiadan ve boş bir böbürlenmeden ibaret olan "derin strateji" çöktü ve dış politikada içler acısı bir hezimet yaşandı. Zira Suriye rejimi dayanmakla kalmamış,

Rusya ve İran'ın desteğini de alarak ve çetelere ağır darbeler de indirerek kendini toparlamıştı. Öte yandan AKP iktidarı ise boyunu aşan işlere kalkışmasıyla efendileriyle kavgalı hale gelmiş ve gözden düşmüştü. Buna karşın Kürt hareketi Erdoğan'ın dostları olan cihatçı barbarlar sürüsünü Suriye'den temizleyen, halkları bu beladan kurtaran özgürlük savaşçıları olarak tüm dünyada sempatiyle karşılanmış ve sergilediği direniş büyük yankılar yaratmış ve elbette ki Kürt halkı büyük kazanımlar elde etmişti. Özellikle de Kobanê zaferinden sonra adeta "Kürt baharı" yaşanmıştı. Erdoğan ve başında bulunduğu rejim ise IŞİD destekçisi olarak lanetlenecek duruma düşmüştü.

Erdoğan ve AKP'si için içeride ve dışarıda çok yönlü kriz derinleşmiş, 7 Haziran seçimlerindeki hüsrana buna yeni boyutlar kazandırmıştı. Sonraki süreç, içeride ve dışarıda ölçsüz ve kuralsız bir saldırganlık olarak devam etti. ABD ve Rusya ile ilişkileri ise bölgede boyundan büyük işlere yeltenmesiyle gerilmiş ve sonuçta bunlara daha da muhtaç hale gelmişti. Kürt düşmanlığı, Kürt kazanımlarının tasfiyesi ve bölgedeki çıkarlarının koruma karşılığında emperyalist güç odaklarıyla kirli pazarlıklara girişmek onun temel davranışı olmaya başladı. Bu kirli pazarlıklardaki öncelikli hedef, büyük tehdit olarak gördüğü Rojava kantonunu tasfiye etmektir.

Nitekim bir dizi pazarlığın ardından Rusya, ABD ve Batılı emperyalistlerin onayıyla Efrîn operasyonu başladı ve kentin işgal edilmesiyle sonuçlandı. Bütün bir emperyalist dünya iki ay boyunca bazı ikiyüzlü açıklamaların dışında bu barbarlığı izlemekle yetindi. Suriye rejiminin Doğu Guta'da cihatçı çetelere karşı yürüttüğü operasyonu sivil katliamı oluyor gerekçesiyle karşılayıp, dünyayı ayağa kaldırmaya çağıran emperyalist güçler, Efrîn'i görmezlikten geldiler ve Türk devletinin suç ortağı oldular.

EMPERYALİZMİN ORTADOĞU'YA MÜDAHALESİ VE HALKLARA FATURASI

Milyonlarca insanın yerinden sürülmesi, toplamında milyonlarca insanın yaşamını yitirmesi ve sakatlanması, ülkelerin yakılıp yıkılması, halkların etnik, dinsel ve mezhepsel boğazlaşmalar içinde tükenmesi, halklar arası düşmanlıkların derinleşmesi, 2003'ten itibaren Ortadoğu'ya yapılan emperyalist müdahalenin bilançosu olarak karşımızda durmaktadır. Emperyalist müdahalenin öteki sonuçları ise, Ortadoğu'ya demokrasi ve refah getirecekleri iddiasıyla refah yerine büyük çaplı maddi ve insani yıkımın getirilmiş, demokrasi yerine ise her türlü acımasızlığın, hukuksuzluğun ve kuralsızlığın egemen olduğu, siyasal hak ve özgürlüklerin tırpanlandığı terör rejimlerinin yaratılmış olmasıdır.

Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'ya müdahalesinin bölge halkları için yarattığı sonuçlar gerçekten de ürkütücüdür. Bölgeye yapılan bu emperyalist müdahalenin yazık ki Kürt halkına da kazandırdığı herhangi bir şey yoktur. Kürt hareketi ne kazanmışsa kendi mücadelesiyle kazanmış, emperyalistler arası çelişkilerden yarar duyduğu her durumda ise kaybetmiştir. Daha dün Güney Kürdistan'da yaşanan acı deneyim, bugün ise Efrîn işgaliyle Rojava üzerine kirli hesaplar ve pazarlıklar, fazlasıyla aydınlatıcı ve uyarıcıdır.

Emperyalizm, her yerde olduğu gibi, Ortadoğu'da da özgürlük değil, fakat yalnızca egemenlik peşindedir. Mazlum halkların değil, ama kirli çıkarlarının derindedir. Ortadoğu'nun bütün bir tarihi bunun tartışmasız kanıtıdır. Emperyalizmin bölgeye müdahalesinde Kürtler için imkanların doğduğunu görmek ve bundan yararlar ummak, yazık ki bugüne kadar Kürt halkına acılar yaşattı. Kısmi ve geçici bazı kazanımlar bir yana bırakılırsa, emperyalist müdahalenin Kürtler de dahil olmak üzere bölge halklarına faturası, acı, yıkım, ölüm ve nereye varacağı, hangi felaketlerle sonuçlanacağı belli olmayan savaşlar dizisidir.

Zira bugünün Ortadoğu'sunda ve gelinen yerde vekalet savaşları tali plana düşmüş, emperyalist güç odakları ile bölgenin gerici devletleri kendi öz güçleriyle sahne almış durumdadırlar. Dolayısıyla bölgede her şey yeni bir düzeyde ve yeniden başlamakta ve çok şey belirsizliğini korumaktadır.

Türkiye’de Newroz eylemleri: Newroz direniştir!

OHAL yasaklarının, baskı ve saldırıların tırmandığı bir dönemde yüz binlerce kişi Newroz kutlamalarında bulundu. Polis tüm eylemlerde dayatmalarda bulunarak sarı, kırmızı, yeşil renklerdeki şallara, Kürdistan yazılı tişörtlere el koydu.

İstanbul’da Newroz kutlamaları “Newroz direniştir, halkların faşizme karşı baharıdır” şiarıyla Bakırköy Halk Pazarı’nda kutlandı. Alana girmek isteyen kitle meydan girişinde bekletildi. Basın emekçilerinin de alana girişlerinde keyfi engeller çıkarıldı. Özgürlükçü Hukukçular Platformu (ÖHP) en az 64 kişinin gözaltına alındığını duyurdu.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) ise “Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik” pankartını açarak “Bijî Newroz bijî sosyalizm!” sloganıyla alana giriş yaptı.

Kutlamada Newroz’u örgütleyen kurumlar adına hazırlanan ortak basın açıklaması okundu. Ortadoğu’daki savaş ve katliamlara, Türkiye’deki OHAL düzeyine ve yoksulluğa değinilen açıklamada mücadele çağrısı yapıldı. Açıklamada ayrıca “Taleplerimizi Newroz’dan 1 Mayıs’a taşıyacağız” ifadelerine yer verildi.

HDP Şırnak Milletvekili Leyla Birlik’in konuşmasında Efrîn’e yönelik saldırı ve katliamları lanetlemesi karşısında kitle de “Bijî berxwedana Efrînê!”, “Katil Erdoğan!”, “Şehid namirin!” sloganlarını haykırdı.

HDK Eşsözcüsü Gülistan Kılıç Koçyiğit, emperyalist savaş ve saldırganlığı teşhir ederek, Efrîn’e yönelik saldırganlık ve sivil katliamına dikkat çekti. Koçyiğit, “Bu zulüm onların sonunu getirecek” dedi. Koçyiğit, ÖSO çetelerinin Demirci Kawa’nın heykelini yıkmalarına tepki gösterdi ve Kawa’nın mücadelesinin bugün Newroz alanlarında Efrîn için sürdü-

ğünü vurguladı.

HDP Eş Genel Başkanı Sezai Temelli ise zindanlardaki tutsakları selamlayarak konuşmasına başladı. Efrîn’lilerin bugüne kadar barış içinde yaşadığını ifade ederek işgali teşhir etti.

İzmir Newroz’u Gündoğdu Meydanı’nda yoğun polis ablukası altında yapıldı.

“Eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik!” şiarlı BDSP pankartıyla alana gelen sınıf devrimcileri, ilk arama noktasında polisin, pankart sopalarnı gerekçe gösterdiği engelleme girişimiyle karşılaştı. Sınıf devrimcileri pankarta sahip çıkarak alana giriş yaparken bir BDSP’li gözaltına alındı.

Tertip komitesinin katılan kurumları selamlamasının ardından Newroz ateşi yakıldı. HDP milletvekilleri ve yöneticileri konuşmalar yaparak Newroz’un baskıya, zulme karşı başkaldırı olduğunu, Kürt halkının bugün de baskı ve zulme karşı direndiğini söyledi. Program İlkay Akkaya ve Grup Gölgedekiler’in sahne almasıyla halaylarla noktalandı.

Ankara’da Kolej Meydanı’nda yapılan kutlama başlamadan önce polis BDSP pankartını alana almama dayatmasında bulundu, dayatma boşa düşürüldü. Saygı duruşuyla başlayan mitingde kurumlar adına yapılan konuşmada “AKP iktidarı kendi beka sorununu, ülkenin beka sorunu gibi sunuyor. İstikbal değil ama iktidar için ülkenin dipsiz karanlığa çekilip, halklarımızın da buna ortak edilmeye çalışıldığı bir dönemden geçiyoruz” denildi ve katliamlar hatırlatıldı. Akşam saatlerinde de Mamak’ta Newroz ateşi yakıldı.

Bursa’da Arabayatağı Pazar alanındaki mitingin açılış konuşmasında Newroz’un mücadele ve direniş günü olduğu ifade edildi. Ardından devrim şehitleri için saygı duruşu gerçekleşti, “Şehid namirin!” sloganı atıldı. Saygı duruşunun ardından sahneye çıkan yerel sanatçının katılımıyla marşlar söylendi, halaylar çekildi. Yapılan tüm konuşmalarda Efrîn işgaline tepki öne çıktı.

Tekirdağ’ın Ergene ilçesinde bölgedeki birçok il ve ilçeden kişinin katılım sağladığı Newroz’daki polis ablukası dikkat çekti.

Halayların ardından Newroz ateşi sloganlar eşliğinde yakılıp körüklendi ve ateş etrafında da halaylara devam edildi. DEV TEKSTİL’in de katılımcısı olduğu Newroz programı halaylarla sonlandı.

Adana’da Mimar Sinan Açık Hava Tiyatrosu’nda kutlama yapıldı. Alana çıkan tüm yollar polisin ablukası altına alınmasına rağmen, tecrite, işgale, tutuklama ve gözaltılara, OHAL’e tepkilerini dile getiren kitle Newroz alanına geldi.

3 ayı arama noktasından geçen kitle ile polis arasında zaman zaman taşıdıkları flama, pankart ve simgelerden kaynak-

lı gerginlikler oldu. Başına sarı, kırmızı ve yeşil flama bağlayan bir çocuk polis tarafından gözaltına alındı.

Mersin’de kitle Akdeniz ilçesindeki Tirmil miting alanına geldi. Newroz alanının çevresi polis bariyerleriyle kapatılırken, alana çıkan yollarda kurulu arama noktalarında didik didik arama yapıldı. Müzik eşliğinde halaylar çekilerek sloganlar atıldı.

Osmaniye’de Ali Boğan Mahallesi’ndeki kutlamada kadınlar yöresel kıyafetleriyle alanda yerini alırken, Kürtçe ve Türkçe “Newroz pîroz be” yazılı pankart ve bayraklar taşıdılar.

Antakya’nın **İskenderun** ilçesinde Newroz, Yıldırımtepe Mahallesi’nde kutlandı. Kadınlar rengarenk yöresel kıyafetleriyle katılırken, polisin ablukası dikkat çekti. Haziran Direnişi’nde yaşamını yitiren Ahmet Atakan’ın annesi de kutlamaya katılanlar arasında yer aldı. Saygı duruşuyla başlayan kutlamalar yerel sanatçıların seslendirdiği ezgiler eşliğinde devam etti.

Muğla’da Newroz Akkent Pazar Alanı’nda kutlandı. Alan “güvenlik” bahanesiyle çok sayıda polis ve moloz kamyonları ile ablukaya alındı. Halaylarla başlayan Newroz kutlaması müzik dinletisiyle sürdü.

Manisa’da Newroz kutlamaları Yunus Emre ilçesi Kapalı Pazaryerinde gerçekleşti.

Balıkesir’in Burhaniye ilçesinde Pancar Meydanı’nda toplanan kitle de Newroz’u coşku ile kutladı.

Denizli’de Newroz kutlaması Esentepe mahallesi Pazar Sırtı’nda yapıldı. Newroz ateşinin yakılması ile birlikte kitle coşkulu bir şekilde sloganlar attı. Çerxa Şoreşê marşı sırasında tertip komitesi polislerce “uyarıldı.” Ancak buna rağmen kitle marşı okumayı sürdürdü.

Kürdistan'da Newroz'a Efrîn direnişi damga vurdu

Kürt halkı "Her yer Efrîn! Her yer Newroz!" diyerek Kürdistan'da Newroz'u kutladı.

Diyarbakır'da 2018 Newroz'una on binlerce kişi katılırken, eylem boyunca küfür ve dayatmalarla provokasyon yaratmaya çalışan polis onlarca kişiye saldırarak gözaltına aldı. Kayyım atanan belediyenin otobüsleri alana polisleri taşıdı. Kutlama programına türlü dayatmalarla engel olmaya çalışan polis, ses cihazının başında durarak içerisinde Kürdistan sözcüğü geçen ve "önceden belirlenenlerin dışında olan şarkıların" çalınmasını engellemeye çalıştı. Sahnede de adım başı arama yapıldı.

Kutlamada "Direniş kenti Efrîn'den direnişin başkenti Amed halkına" başlığıyla Efrîn Kantonu yönetimi tarafından gönderilen mesaj okundu. "Efrîn direniş halkı olarak Amed direniş halkını selamlıyoruz" denilerek başlayan mesajda "2018 bayramını işgal altında geçiriyoruz" denildi. NATO'nun 2. büyük ordusu TSK'ya karşı yiğit bir direniş sergilendiği belirtilen mesajda, uluslararası kamuoyunun da bu işgale karşı çıkmadığına dikkat çekilerek "Amed başkenttir ve artık başkent rolünü oynamalıdır" ifadeleri yer aldı. Newroz ateşi yakılarak tutuklu Kürt siyasetçilerin hapisneden gönderdiği mesajlar okundu.

Xero Abbas'ın şarkılarıyla süren kutlamada polis atılan sloganlara da müdahale ederek tertip komitesine "Belirlenen sloganlar dışında slogan atılmasının" şeklinde anons yapma dayatmasında bulundu.

Ahmet Türk'ün konuşması sırasında kitleye polis saldırısı gerçekleşti. Gazetecileri darp ederek basın alanından çıkaran polis iki gazeteciyi de yere yatırarak gözaltına aldı. Polisin saldırıları ve provokasyonları üzerine tertip komitesi programı erken sonlandırmak zorunda kaldı. Kitle dağılırken küfürler ederek saldırıya

geçen polis onlarca genci gözaltına aldı.

Şırnak'ın Cizre ilçesinde Bozalan Teşisleri'nde gerçekleştirilen kutlamada kitle alana sığmadı. Kimlikleri olmadığı için alana alınmayan çok sayıda kişi, alanın çevresinde "Bijî berxwedana Efrînê" sloganını attı.

Hakkari'nin **Yüksekova** ilçesinde de Newroz kutlandı.

Van Newroz'u da coşkuyla kutlandı.

Mardin **Nusaybin'de** 8 Mart Mahalle-si'nde bulunan Cegerxwîn Parkı'nda sabah saatlerinde başlayan Newroz kutlamaları coşkuyla sürdü. Baskı, tutuklama ve çatışmalarla geçen iki yılın ardından ilk kez kutlanan Newroz'da, yoğun abluka dikkat çekti.

Batman'da on binlerce kişi Newroz kutlamalarına katılmak için sabahın erken saatlerinden itibaren yeni otogar yanında bulunan Newroz alanına akın etti. Halay ve zılgıtlarla kutlamalara başlandı. Alandaki kutlamada sık sık "Bijî berxwedana Efrînê" sloganı atıldı

Ağrı'da Newroz, Belediye Garajı'nda kutlandı. Polislerin ablukaya aldığı alanın etrafında konumlandırılan TOMA'lardan "Ölürüm Türkiyem" parçası çalınması dikkat çekerken sarı, kırmızı, yeşil renkler alana alınmadı, gazetecilerin kalem ve defterlerine de el konuldu.

Kars'ta Cumhuriyet Meydanı'nda kutlamalar yapıldı.

Iğdır Newroz'unda kadınların yöresel kıyafetleri dikkat çekti.

Hakkari'de Newroz kentin girişindeki otogar alanında kutlandı.

Muş'ta Newroz Otogar Meydanı'nda kutlandı. HDP milletvekilleri Mithat Sancar ile Ayşe Acar Başaran'ın da katıldığı kutlamada, Koma Dengê Jinên Azad ve yerel sanatçılar sahne aldı.

Bitlis'in Tatvan ilçesi Fuar Meydanı'nda kutlamalar yapıldı. Müzikler eşliğinde halay çekildi.

ROJAVA'DA NEWROZ ATEŞİ İŞGALE KARŞI YAKILDI

Suriye Kürdistanı'nda halklar Newroz alanlarında işgale karşı direniş şiarlarını haykırdı. Fırat Bölgesi'nde Kobanê'nin Miştener Tepesi'nde, Cizre bölgesindeki birçok alanda, Qamişlo'da Himo Köyü'nde, Girkê Legê'de Helaq Köyü'nde, Dêrik'te Belediye Stadı'nda, Tirpespiyê'de ilçenin doğusunda, Heskê Kantonu'nda Serêkaniyê'nin Şehid Rüstem Stadı'nda, Heskê kentinde Baraj yolunda, Dirbesiyê'de Xalsa beldesinde, Til Temir'de Qesrekê Köyü'nde Newroz ateşleri yakıldı.

Kobanê'deki kutlamalar sırasında ko-

nuşan PYD Parti Meclisi üyesi Dilber Yusif, "Bu yılki Newroz'u Kobanê'de Erdoğan ve çetelerine karşı insanlığı savunan direnişçi Efrîn halkına adıyoruz" dedi.

Newroz'un zulüm ve zorbalığa karşı direnişin sembolü olduğunu ifade eden Dilber Yusif şöyle devam etti: "Daha önce de zalimliğe ve haksızlığa karşı durduk, şimdi de Türkiye faşizmine karşı savaşıyoruz. Bu yılki Newroz, Erdoğan'ın sonunu getirecek. Haklıyız, kendi topraklarımız üzerinde yaşıyoruz ve kimse bizi topraklarımızdan çıkararak gerçekleri değiştiremez. Efrîn de tüm saldırılara rağmen kazanacak. Halkımıza kurtuluş sözünü verdik, yakın zamanda zafer müjdesi vereceğiz."

Kobanê Kantonu Özerk Yönetimi Yürütme Meclisi Eşbaşkanı Enwer Muslim, "Suriye'nin özgürlüğü Efrîn'deki talancıların ve yağmacıların elinde değil" vurgusu yaptı. Suriye Kürt Demokrat Partisi yöneticilerinden Gelo İsa ise Newroz'un direniş ve barış günü olduğunu belirterek, 2011 yılından beri işgalci güçlerin özgür halkların iradesini hedef aldığını ve buna karşı da direnişin büyüdüğünü söyledi. Gelo İsa, Efrîn halkının ve savaşçıların direnişe devam ederek talancıları bölgeden kovacaklarına inandıklarını söyledi.

Heskê Newroz'unda konuşan PYD Eşbaşkanı Şahoz Hesên "Efrîn direniş hâlâ devam ediyor" dedi. Türkiye'nin Efrîn'de işlediği suçlara karşı uluslararası alandaki sessizliğin sivil katliamlarına sebep olduğunu kaydeden Şahoz Hesên, "Tüm devletler direnişçi halka yönelik soykırım saldırılarında ortak" dedi.

Kantonun Dışişleri Konseyi Eşbaşkanı Siham Qiyro "Biz Süryani halkı olarak Türk devletinin katliam ve baskılarına maruz kaldık. Şu an Efrîn'de de aynı katliam tekrarlanıyor. Osmanlı torunları, halklara katliamlarına devam ediyor" dedi.

Kan gölünden beslenenler, kan gölünde boğulacaklar

Kapitalist sistem doğası gereği krizler yaşamaktadır. Krizler ve onun sonucu olarak ortaya çıkan savaşlar ise insanlık için büyük bir yıkım anlamına gelirken, kan ve yıkımdan beslenen sermaye için krizi yönetme ve daha fazla büyüme anlamına gelmektedir. Zira krizler ve savaşlar sermaye açısından yeni pazarların oluşmasına ve bütün bir savaş dönemi boyunca savaşın ihtiyaçları üzerinden büyük bir savaş ekonomisinin doğmasına neden olmaktadır.

Bu konuda yakın tarihten örnekler vermek gerekirse, yüzümüzü 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'na dönmemiz fazlasıyla yeterli olacaktır. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı dönemi burjuvazinin savaş tamtamlarını çok daha açıktan çalıştığı bir dönemdir. 1929 Buhranı ile bütün dünyada büyük bir krizin içine giren emperyalist kapitalist sistem milliyetçiliği körüklemiş, işçi sınıfını şovenizmle zehirlemiş, faşizmin yükselişi ile ayakta kalmaya çalışmıştır. Krizin derinleşmesi ile birlikte 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın kapıları aralanmıştır. Hitler faşizmi, savaş ve kanla beslenen burjuvazi tarafından desteklenerek işçi sınıfı ve emekçi halkların başına bu süreçte musallat edilir. Birkaç örnekle açmak gerekirse:

1924'te Hugo Boss'u kuran Ferdinand Hugo Boss 1931'de Nazi partisine üye olur. '33'te Hitler'in iktidara gelmesi ile savaş bitimine kadar Nazi ordusunun bütün üniformalarının tasarımını ve üretimini gerçekleştirir. Hugo Boss'u var eden ve ayakta tutan savaşın kendisidir. Nazi partisi üyesi olan BMW'nin kurucusu Günther Quandt, savaş döneminde 50 bin savaş tutuklusu ve toplama kamplarından gelen Yahudileri çalıştırarak silah ve askeri teçhizat üretimi gerçekleştirir. Bu iki örnek Alman burjuvazisi üzerindedir. Ancak burjuvazi, çıkarları söz konusu olduğunda taraf tanımamaktadır.

1936'da Alman sermayesini güçlendirmek adına yabancı markaların Almanya'ya girişinin durdurulmasının

Emperyalist kapitalist sitem yaşadığı krizlerden çıkışı savaşlarda bulmakta, bu savaşlar üzerinden yaratılan savaş ekonomisi emperyalist tekellerin iştahını kabartmaktadır. Sistem kendi gelişimini, insanlığı büyük bir yıkıma götüren bu kan gölünde bulmaktadır.

ardından, Coca-Cola Nazi Almanya'sı ile pazarlık yapar. Reklam afişlerinde ve kola şişelerinin üzerinde kola içen Nazi gençliğinin ve gamalı haçın; arka yüzünde ise Führer'in fotoğrafının yer almasını kabul ederek Almanya pazarına girer. 1941'de Coca Cola'nın Avrupa'daki en büyük pazarı Nazi Almanya'sı'dır. ABD kendi iç çelişkilerinin yanı sıra, savaşa dönük propaganda sürecinde kendisini güçsüz düşürdüğü gerekçesiyle Almanya'ya kola ihracatını durdurur. Bunun kendisi Coca Cola patronlarını durduramaz. Nazi gençliği için Almanca "Fantasie" kelimesinden türettikleri Fanta'yı piyasaya sürerler.

Ford'un sahibi Henry Ford ise Nazilerin en büyük başişçilerindandı. Ford'un Almanya'da elde ettiği gelirin büyük bir kısmını Nazilere başışılmaktan geri durmayan Henry Ford, Hitler'in doğum günü için 50.000 dolar vermiştir. Nazi Almanya'sında Devlet Nişanı'na layık görülen ilk yabancı da Henry Ford'dur. Hitler'in ofisinin duvarında Henry Ford'un

resminin asılı olması ve 1931'de Hitler'in Detroit News'e: "Henry Ford'u kendim için bir esin kaynağı olarak görüyorum" demesi boşuna değildir. Kimi tarihçiler Henry Ford'un adının Hitler'den daha çok faşizmle anılması gerektiğini yazmaktadırlar.

Nazi ordusu, savaş süreçlerinde General Motors'un Almanya'daki yatırımı olan Opel'in ürettiği savaş uçaklarını kullanmıştır. Henry Ford'dan 1 ay sonra General Motors yöneticisi James Mooney'e de Devlet Nişanı verilmiştir.

Naziler için Ford'un yanı sıra kamyon üretimi yapan Renault'un patronu Louis Renault ise savaş sonrasını göremedi. Renault Nazilerle kurduğu işbirliği nedeniyle Fransız direnişçileri tarafından yakalanarak tutuklandı. Cezaevinde bir ayını doldurmadan öldürüldü. Ancak bu gelişme, Renault'nun büyümesine hiçbir şekilde engel olmadı.

General Motors ve Ford yerli işbirlikçileri ile birlikte 1939'da Nazi Almanya-

sında taşıt sektörünün %70'ini elinde bulundurmaktadır. Savaş döneminde bu iki tekelin fabrikaları çalışma kamplarından getirilip karın tokluğuna, ölüm tehdidiyle çalıştırılan işçilerle Nazi ordusu için çalışmaya devam etmiştir. Bu dönem özellikle General Motors ve Ford için büyük bir büyüme dönemidir.

Ford'un Almanya ayağı olan Ford-Alman için "Nazizmin silah fabrikası" denilmektedir. Yüksek teknolojiye sahip Nazi savaş aygıtının mimarları Ford ve General Motors'dur. Bu gerçek herkesçe bilinmektedir. ABD hükümeti ise sözde Nazi Almanya'sı ile savaş halinde olmasına rağmen bundan rahatsızlık duymamaktadır. Nisan 1943'te Amerikan hazine bakanı Henry Morgenthau, Ford'un üretiminin "Ford'un çıkarlarını koruma iradesini açıkça gösteren" Nazi Almanya'sının yararına olmasını temenni etmektedir.

Bu bahsettiklerimiz sermayenin savaş yatırımlarını sadece Nazi ordusu üzerinden gerçekleştirdiği anlamına gelmiyor elbette. Burada verilen örnekler öne çıkan ve çarpıcı olanlar sadece. Bugün de karşımızda farklı bir tablo yok. Emperyalist kapitalist sitem yaşadığı krizlerden çıkışı savaşlarda bulmakta, bu savaşlar üzerinden yaratılan savaş ekonomisi emperyalist tekellerin iştahını kabartmaktadır. Sistem kendi gelişimini, insanlığı büyük bir yıkıma götüren bu kan gölünde bulmaktadır. Sistem bu kan gölünde boğulmadığı sürece ondan beslenmeye devam edecektir.

BM'den Türkiye'ye "OHAL'i derhal kaldırın!" uyarısı

Birleşmiş Milletler (BM) Yüksek Komiserliği, Türkiye'ye OHAL'i kaldırma çağrısı yapan, 28 sayfalık rapor açıkladı. Raporda, "Türkiye OHAL'e derhal son vermeli, kurumların normal işleyişini ve hukukun üstünlüğünü yeniden tesis etmeli" denildi.

OHAL döneminde çıkarılan KHK'lar-

la yaşanan tutuklama ve ihraçlara dikkat çekilen raporda, "Kararnamelerin sayısı, sıklığı ve bazılarının herhangi bir ulusal tehditle ilgisinin olmaması, OHAL yetkilerinin hükümete karşı her tür eleştiri veya muhalefeti bastırmak için kullanıldığına işaret ediyor" ifadelerine yer verildi.

Raporda ayrıca, Kürt illerindeki saldırılar da hatırlatılarak şunlar söylendi: "Türkiye'nin güneydoğusunda güvenlik güçleri devasa ve ciddi insan hakları ihlallerini sürdürüyor. Bunlar arasında öldürme, işkence, aşırı güç kullanımı ve Kürtlerin evleri ile kültürel mirasına zarar verilmesi de bulunuyor."

İstatistiklerle özelleştirme saldırısı

Sermaye devleti kapitalistlerin ihtiyaçları doğrultusunda bugüne kadar özelleştirme saldırılarını sistemli bir şekilde hayata geçirmiş, gelinen süreçte ise bir hayli mesafe almış bulunuyor.

Turgut Özal döneminde 24 Ocak kararlarıyla belli bir ivme kazanan özelleştirme saldırıları, AKP döneminde ise daha pervasız bir şekilde uygulanmıştır.

Turgut Özal tarafından 1984'te startı verilen özelleştirme saldırısı sonucu bir dizi kurum "halka arz" adı altında sermayeye peşkeş çekildi. 1985'ten itibaren 244 kuruluşta kamu hisseleri, 22 yarım kalmış tesis, 386 taşınmaz, 6 otoyol, 2 boğaz köprüsü, 103 tesis, 6 liman, şans oyunları lisans hakkı ile araç muayene istasyonları özelleştirme kapsamına alındı.

1988'de uygulamaya konulan "halka arz" yöntemiyle özelleştirilen kuruluşlar arasında Kepez Elektrik, ERDEMİR, POAŞ, Çukurova Elektrik, PETKİM, THY, TÜPRAŞ gibi kuruluşlar yer aldı.

ÖZELLEŞTİRMELERİN YÜZDE 90'I AKP DÖNEMİNDE

AKP dönemi ve öncesinde onlarca KİT vs. özelleştirilirken, bugün AKP şeflerinin dillerinden düşürmediği "yerli ve milli" söylemleri sadece saldırıya kılıf işlevi gördü. Sermayeye peşkeş çekilen kurumlarda çalışan işçi ve emekçiler ise işsizliğe veya daha kötü koşullar altında çalışmaya mahkum edildi.

1986-2002 yılları arasında toplam 8 milyar dolar özelleştirme geliri elde edilirken, 2003-2015 yılları arasında bu tutar 61,8 milyar dolara ulaştı. Bugüne kadarki toplam özelleştirmelerin yüzde 90'ı AKP döneminde gerçekleştirildi.

Şeker fabrikalarının satılmak istenmesiyle bir kez daha gündeme gelen özelleştirme saldırısının yarattığı yıkımı görmek için sadece istatistiklere dahi bakmak yeterli.

ÖZELLEŞTİRME PEŞKEŞİNDE ASLAN PAYI "MİLLİ OLMAYAN" SERMAYEYE

Bugün AKP eliyle sürdürülen "yerli, milli" vb. söylemlerin aslında tamamen aldatmacadan ve işçi-emekçilerin bilincini bulandırma çabasından ibaret olduğu da, özelleştirilen kurumların kimlere peşkeş çekildiği de verilere bakıldığında rahatlıkla görülecektir:

2005'te TÜRK TELEKOM'un yüzde 55'i Arap sermayesi Ojer Telekom'a, TÜPRAŞ'ın yüzde 51'i 4.1 milyar dolara İngiliz Shell-Koç ortaklığına satıldı. 2006'da PETKİM'in yüzde 51'i 2 milyar dolara

Azer Socar'a, TEKEL'in 6 sigara fabrikası 1.7 milyar dolara Hollanda merkezli British&American Tobacco'ya satıldı.

TEKEL'in içki bölümünü 2003'te alan yerli Mey, 3 yıl sonra aldığı fiyatın 2,5 katına hisseleri ABD'li fon TPG'ye devretti. Fon 5 yıl sonra Mey'i özelleştirildiği fiyatın yaklaşık 10 katı fiyata İngiliz Diageo şirketine sattı.

TÜPRAŞ'ın yüzde 14.76'sı, THY'nin yüzde 26'sı, PETKİM'in yüzde 25'i, Halk Bankası'nın yüzde 17'si, Telekom'un yüzde 9'u borsada yabancı yatırımcılara satıldı.

Sadece AKP'li yıllarda özelleştirilen 125 fabrika ve işletmenin listesi ise şöyle:

Taksan, Gerkonsan, SEKA Afyon işletmesi, SEKA Balıkesir işletmesi, SEKA Çaycuma işletmesi, SEKA Kastamonu işletmesi, SEKA Aksu işletmesi, SEKA Taşucu Tersane Alanı, SEKA ya ait 4 taşınmaz, TZD Sakarya işletmesi, THY USAŞ, TDİ Trabzon Limanı, TDİ Dikili Limanı, TDİ Kuşadası Limanı, Sümer Holdinge Ait Merinos Halı Fabrikası, Sümer Holding Eryağ, SÜMER HOLDİNG Adıyaman işletmesi, SÜMER HOLDİNG 117 adet taşınmaz, KBİ 103 arsa, 89 lojman, EBÜAŞ-MEYBUZ, EBÜAŞ 54 taşınmaz, TEKEL Kaya Tuzu İşletmesi, TEKEL 30 taşınmaz, ESGAZ, 25- BURSAGAZ, ETİ BAKIR, ETİ GÜMÜŞ, ETİ KROM, ETİ ELEKTROMETALURJİ A.Ş., Çayeli Bakır işletmeleri A.Ş., Kbi Samsun işletmesi, Kbi 65 adet taşınmaz, Di-

HAN A.Ş., Amasya Şeker Fabrikası, Kütahya Şeker Fabrikası, TÜMOSAN, SÜMER HOLDİNG Malatya işletmesi, SÜMER HOLDİNG Bakırköy işletmesi, SÜMER HOLDİNG Diyarbakır işletmesi, SÜMER HOLDİNG Çanakkale Deri işletmesi, SÜMER HOLDİNGE Ait 108 Adet Taşınmaz, SÜMER HOLDİNG Ortadoğu Teknopark A.Ş., SEKA Karacasu işletmesi, SEKA Ankara Alım Satım Binası Müdürlüğü, SEKA Ardanuç işletmesi Varlıkları, TÜGSAŞ, TÜGSAŞ Gemlik Gübre San.TAŞ, TÜGSAŞ-İGSAŞ HİSSELERİ % 100, TÜGSAŞ Urfa Depoları arazisi, TÜGSAŞ 23 taşınmaz, İGSAŞ Kütahya Gübre Varlıkları, TEKEL Alkolü içkiler San. A.Ş., TEKEL 60 adet taşınmaz, TEKEL İnegöl Kibrit Fabrikası T.A.Ş., TEKEL Gemlik Sun.ip. Mües. T.A.Ş., TEKEL Tuzluca Tuzlası, TEKEL Sekili Tuzlası, EBÜAŞ Samsun Soğuk Hava Deposu, EBÜAŞ Manisa Kombinasyonu, EBÜAŞ Manisa Arsası, EBÜAŞ'a ait 101 adet taşınmaz, TDİ ANKARA FERİBOTU, TDİ Samsun Feribotu, PETKİM 2adet taşınmaz, TEDAŞ 1 arsa, 1 adet trafo binası, TEDAŞ 1 adet taşınmaz, ATAKÖY Turizm A.Ş., ATAKÖY Otelcilik A.Ş., ATAKÖY Marina ve Yat işletmesi, SÜMER HOLDİNG Beykoz işletmesi, SÜMER HOLDİNG İstanbul İmar LTD. Şti, SÜMER HOLDİNG 2 adet taşınmaz, TDİ Karadeniz Gemisi, TEKEL Kristal Tuz Rafinerisi, TEKEL Kağızman Tuzlası, TEKEL 49 adet taşınmaz, TÜPRAŞ 2 adet taşınmaz, TDİ 1 Adet Taşınmaz, SEKA 5 Adet taşınmaz, KÖY HİZMETLERİ GENEL MÜDÜRLÜĞÜ (Tasfiye Edildi), SSK Has-

taneleri (Tasfiye Edildi), SSK Eczaneleri (Tasfiye Edildi), SEKA Kocaeli Fabrikası ve arsası, Sümer Holding Sarıkamış işletmesi, Sümer Holding Sivas Dokuma Fabrikası, Sümer Holding Manisa Pam. Men. A.Ş., Sümer Holding Makine Ve Teçhizat, Sümer Holding 32 Adet Taşınmaz, TÜGSAŞ Samsun Gübre Sanayi A.Ş., TEKEL 5 Adet Taşınmaz, Karayolları Araç Muayene istasyonları, DSİ ERCİYES Sosyal Tesisi, Bayındırlık Ve İskan Bakanlığı ERCİYES Sosyal Tesisi, Karayolları ERCİYES Sosyal Tesisi, TEKEL Sigara Fabrikaları, Sümer Holding Bergama Pamuk ipliği Fabrikası, TEKEL Sigara Fabrikalarına Ait Taşınmazlar, TEKEL Puro Fabrikaları, TEKEL Alkol işletmelerine Ait Taşınmazlar, Tercan Ayakkabı işletmesi, TCDD Mersin Limanı, Adapazarı Şeker Fabrikası, Ereğli Demir Çelik Fabrikası, İskenderun Demir Çelik Fabrikası, Ereğli Limanı, İskenderun Limanı, Yarımca Limanı, Yarımca Porselen Fabrikası, Romanya'daki Silisli Sac Fabrikası, Divriği Demir Madeni, Hekimhan Demir Madeni, Kırıkkale Çelik Çekme Boru Fabrikası, BORÇELİK, TÜPRAŞ, PETKİM, TÜRK TELEKOM, KIBRIS TÜRK HAVA YOLLARI, TÜGSAŞ Toros Gübre Fabrikası, TÜGSAŞ Tekirdağ, Tarsus, Fatsa Depoları, Seydişehir Etli Alüminyum A.Ş., OYMAPINAR BARAJI, ETİ Alüminyuma Ait Madenler, Emekli Sandığı Ankara Emek iş hani, Emekli Sandığı İstanbul Hilton Oteli, İzmir Limanı, Boğaz köprüleri ve otoyollar.

Eski bir Cargill çalışanı anlattı...

İşte Cargill gerçeği!

Şeker fabrikalarının özelleştirilmesi gündemdeyken, nişasta bazlı şeker üreten Amerikan tekeli Cargill, türlü ayak oyunlarıyla üretimine devam ediyor. Eski bir Cargill çalışanı, bu Amerikan tekelinin kirliliğini, işçilere ve köylülere verdiği zararını, toplumun sağlığıyla nasıl oynadığını gazetemize anlattı.

- Şu soruyla başlayalım; kim bu Cargill?

- Cargill diye Google'dan arattınca dünyanın en sevilmeyen şirketi diye yazıyor. Bu, 1800'li yılların son senelerinde açılan bir şirket. Gıda alanında faaliyet gösteriyor, şu anda 70 ülkeden 200 bin çalışanı var. Genel itibarıyla Cargill'in yaptığı iş glikoz. Nişasta bazlı şeker. Mısırdan tatlandırıcı yapıyor. Türkiye'de Coca Cola'dan Eti'sine, Ülker'inden Anadolu'da baklava yapan merdiven altı atölyesine kadar glikoz veriyor. Hayatımızın birçok alanında var. Ben Bursa Orhangazi'deki Cargill'de çalıştım Efes Pilsen, Sırma Su bile alıyordu.

Cargill sevilmeyen bir şirket ve girdiği yerlerde nasıl barınıyor? Mesela Türkiye'ye girişi '98-99 yılında Orhangazi Ovası'nda. Orhangazi Ovası Bursa'nın en verimli ovalarından biri. İstanbul, Yalova ve Bursa'nın ortasında. Burada çeltik yani pirinç tarımı vardı. Cargill üretimde çok fazla su kullanan bir fabrika. Cargill sondaj atarak suyu çekiyor. Yaklaşık yerin 200 metre altından. Bir köylü en fazla 15-20 metrede yapabiliyor bunu. Cargill suyu kuruttuğundan çeltik tarımı artık yapılamıyor. Bunun dışında saldırgan gazlardan kaynaklı zeytin üretiminde de sıkıntı yaratıyor. Zeytinden domatese saldırgan gazların kokusu sınıyor. Zaten iğrenç bir koku salıyor ovaya. Hiçbir şey yetişmiyor.

- Başka yer mi yoktu peki İznik gölünün kenarına fabrika kurdular?

- Mısır işletme fabrikalarında sistem tamamen buhar ve su üzerinden çalıştığı için bol su lazımdır. Bunu da İznik Gölü'nden ve Türkiye'nin sayılı ovalarından Orhangazi Ovası'na 200 metre derinliğe sondaj atarak sağlıyor. Kesinlikle bilinçli olarak seçilmiş bir yerdir.

- Böylesine göz önündeki verimli bir tarım arazisine nasıl kuruldu bu fabrika?

- Bulduğu bölgedeki arazileri satın aldı. Bunlar tarım arazisiydi, sanayi arazisi değildi. Tarım arazisinin ortasına ruhsatsız bir şekilde fabrikayı kurdular. 2010'lu yıllara kadar yani yaklaşık 15 sene boyunca bu fabrika ruhsatsız çalıştı. Ruhsat alması da tamamen şaibeli. Tarım arazileri tarım vasfından çıkarıldı,

sanayi vasfına geçirildi. O şekilde ruhsat verdiler.

Ayrıca fabrika kurduğu yerlerde şöyle bir taktik izliyorlar. Sosyal sorumluluk projesi adı altında mesela köye ne lazım sağlık ocağı lazım, camisinin tadilata ihtiyacı var bunları yaptı. Orhangazi İlkokulu'nu açtı, Gürle Köyü'ne su deposu yaptı, başka bir köye iki tane bank koydu, muhtarlarla anlaştı, muhtarın, ihtiyar heyetinin çocuklarını işe aldı. Tabi bunları ruhsat alana kadar, tepki çekmemek ve şirin gözükme için yaptı.

Cargill'de toplam 155 kişi çalışıyor bunun 90 tanesi mavi yaka işçi, geri kalanı beyaz yaka. İstanbul'dan gelen ofis elemanı, mühendis vb. yani Cargill devasa istihdam sağlayan, devasa paralar veren bir fabrika değil. Mısırı Ukrayna'dan getiriyor.

- Cargill ne üretiyor?

- Türkiye'de sadece nişasta bazlı şeker üretiyor. Glikoz üretiyor. Yediğimiz bütün tatlı ürünlerdeki tatlandırıcıyı üretiyor. Bunu mısırdan yapıyor. Bunu nasıl yapıyor? Mısırı yediğimizde bir tatlılık hissetmiyoruz, peki bunu nasıl yapıyor. Bunun çözülmesi kimyasal bir olay. Mısırı kaynatıyor. Bunun için kabuğundan daha çabuk ayrılan, kabuğu daha ince sanayi için uygun bir mısır lazım. Bunun için de GDO'lu mısır kullanıyor. Bunu kaynatıyor. Bunun kabuğu bir yere gidiyor, gluteni bir yere gidiyor, beyaz nişasta parçası kalıyor. Bunu inek sütüne benzeyen, içi tortulu süt haline getiriyor. Sadece insan vücudunda bulunan, tükürük bezlerinde bulunan alfaamilaz enzimine eş değer yapay enzim halinde nişasta sütünü parçalıyor sonra bu boza haline geliyor. Sarımsak bir renk alıyor. Bu sefer de glikoamilaz yani midede bulunan bir enzimle eş değer bir enzimle, tabi bunlar tamamen kimyasal ve sağlığa çok zararlı kimyasallarla parçalıyor. Bir parçalama daha var. Basınçlı buhar vererek onu yeniden parçalıyor, bu sefer şeffaf ve berrak bir hal alıyor. Burada da kimyasal bir reaksiyon var. Sanayide kullanılan asitler kullanılıyor. Böylece şekerden yüzlerce kat daha tatlı bir hale getiriyor. Hem de

şekerden daha ucuz oluyor. Bir tankerin taşıdığı 26 tonluk bir glikoz, 400-500 ton şeker pancarına tekabül ediyor. Bir de şekerden daha ucuz.

Sanayide şeker kullanmak isteyenler insan sağlığını düşünmediği için bunu kullanıyor.

Cargill'in dünyada hangi ülkelerde neden yasaklandığını araştırmak lazım. Cargill demeyelim de şöyle diyelim, nişasta bazlı şeker neden Avrupa ülkelerinde yasak da Türkiye'de kullanılıyor? Ya da 3. dünya ülkelerinde serbest, buralarda pazar bulabiliyor? Avrupa halkının sağlığını düşünüyor. Bunu üretmiyor. Ya da yüzde 1 gibi eser miktarda üretiyor. Kotasının en yüksek olduğu yer dünyada Türkiye.

- Türkiye'de kotası yok mu?

- Var ama bunlar üçkağıtçılık yapıyorlar. Bunun Türkiye'de kotası yüzde 10. Diyelim ki 550 bin ton tatlandırıcı (bunun içinde şeker ve nişasta bazlı şeker var) üretiliyorsa bunun yüzde 10'u nişasta bazlı şeker üreten Cargill gibi firmaların geri kalan yüzde 90'ı şeker pancarının. Devlet bu yüzde 10'luk kotayı nasıl kontrol edecek? Devletin şeker kurulu diye bir kurumu var. Şeker kurumu flowmetresi var. Akış göstergesi, evlerdeki su sayaçları gibi bir gösterge. Yani ne kadar glikoz geçti kantardan, bunu gösteren bir sayaç. Bunlar ürettiğini flowmetreden geçirmeden bin tonluk bir depolama hasasına, araziye yere sererek depoluyorlar. Bin tonluk 70-80 tane depoya stokluyorlar. Sonra reprocess diye bir işlem var. Sanki o ürün bir yerlere dökülmüş de, işlem hatası olmuş da tekrardan prosesin içine giriyormuş, yeniden değerlendiriliyormuş gibi gösterip hileli bir biçimde piyasaya salıyorlar. Flowmetreden geçmemiş oluyor ürün böylece. Kotayı delmiş oluyor. Şeker pancarı fabrikaları kapandıktan sonra kotayla alakalı bir sıkıntı olmayacak. Bir de Cargill'in Ülker ile yarı yarıya ortak Pendik Nişasta Sanayi adında bir işletmeleri var. Bunu yarı mamul halde yolluyorlar. Ülker bunu şeker kurulunun flowmetresine girmeden kendi fabrikasında üretiyor. Ülker'in kendisi,

yan fabrikaları da bunları kullanıyor.

- Cargill halkın sağlığına zarar veriyor peki başka ne tür zararları var?

- Cargill'de 100 tane işçi çalışıyor, milyonlarca çiftçiyi, milyonlarca nakliye işçisini, milyonlarca tarım işçisini etkileyecek. Ne olacak, şeker pancarı üretilmeyecek. Burada çalışan insanlar çalışamayacak. Sanayici hem çok daha ucuz olduğu hem de gıda fabrikalarında sıvı fazla olduğundan kullanımı daha kolay olduğu için nişasta bazlı şekeri tercih edecek. Burada ne oluyor? Köylü ürettiği ürünün değerini alamıyor... Bir tarafta gariban köylü bir tarafta dünya tekeli. Bunun aldığı fiyatta mazot alamıyor, teşvik alamıyor, bunun gibi müşteri bulamıyor. Yani milyonlarca köylü lav etmiş oluyor.

- Biraz da Cargill'deki çalışma koşullarından bahsedebilir misin?

- Az sayıda işçi asgari ücretin biraz üstünde paralara çalışıyor, emeğinin karşılığını alamıyor. Cargill'de de bir mücadele süreci yaşandı. Ruhsatını alana kadar topluma hoş görünmek için piyasanın 3-5 kuruş üstünde maaş vermeye başladı. Ruhsatını aldıktan sonra kimseye bir şey ispatlama derdi kalmadığı için verdiği hakları almaya başladı. Eskiden yüzde 15'lerde verdiği zammı yüzde ikilere üçlere indirdi. İnsanlar asgari ücretin 100 lira-50 lira üstünde çalışıyor. Geçinemeyecek duruma geldiler. Bunun yanında büyük bir baskı var. Seni her şekilde koşturuyor, paraya gelince parayı vermiyor. En son insanların canına tak etti. Biz de biz dilenci değiliz, emeğimizin karşılığını istiyoruz dedik. Örgütlenmeye başladık, sayının tamamlanmasına az sayıda işçi kalmıştı. Bu yüzden bir işçiyi işten çıkardı ama insanlar geri çekilmedi. Sendikal üyeliği engellemek için bol bol toplantılar yaptılar. Ama işçi çıkardıktan sonra iyi bir direniş yapıldı. Sen hem bu ülkenin en verimli topraklarına fabrikayı kuracaksın, hem bu ülkenin milyonlarca tarım işçisini mağdur edeceksin, halk sağlığıyla oynayacaksın, yüz de adamı çalıştırıyorsun onların da emeğinin karşılığını vermeyeceksin defol git o zaman burada durma. Biz sadece sendikalı çalışmak istiyoruz diye eylem yapmadık. Bu ülkenin kurallarına uyacaksın ya da defolup gideceksin dedik. Mücadele devam ediyor, 2012 yılından bu yana halen işçiler sendikalı olma mücadelesi veriyor. Bunca baskı ve oyuna rağmen sürüyor.

- Peki ne yapmalı?

- Cargill Türkiye'den tamamen defolup gitmeli. Go home Cargill!

“Asıl düşman ülkenizdedir!”

Türk sermaye devleti ve özelinde AKP iktidarının çıkarları doğrultusunda gerçekleştirilen Efrîn işgali katliam ve zorbalıkla devam ediyor. 2 ay önce başlatılan ve kirli amaçlara hizmet eden işgal harekâtı iç siyasete ve topluma müdahale aracı olarak kullanılıyor. Tek tipe sokulmuş medya ve diğer araçları ile toplumun zihni, şovenizm ve dinci-gericilik ile zehirleniyor, bulandırılıyor.

Sosyal yıkım saldırıları ve gün be gün tırmandırılan siyasal gericilik toplum üzerinde bir yük haline geldi. Özellikle AKP'nin son 17 yılda uyguladığı politikalar ve bunun günümüze yansıyan sonuçları işçi sınıfı ve emekçileri ekonomik bir çıkmaza, güvencesiz ve geleceksiz bir hayata sürükledi. İşsizlik her geçen gün artmakta, ücretler yaşamsal ihtiyaçları karşılamamakta, kredi ve kredi kartı bağımlılığı sayesinde bankalar altın çağını yaşamaktadır. Son 12 yılda her hane halkının borcu 55 kat artarken, bu borçların beraberinde ağır vergi yükü altında kalan emekçiler ise kendini yakma, intihar girişiminde bulunma vb. eylemlerle kaçış yolları arıyor.

Son yıllarda fabrikalarda gündeme gelen tekil direnişler işçi sınıfının çıkış arayışını göstermekte. Bu doğrultuda gündeme gelen Metal Fırtına, Şişecam direnişi, madenlerdeki işgal eylemleri, grev yaşağı karşısında metal işçisinin kararlılığı vb. bir dizi örnekte görüldüğü gibi söz konusu çıkış arayışı militan biçimlere de bürünüyor. Sermaye devleti ve AKP ise işçi sınıfını şovenizm ve dinci-gericilik ile frenlemeye çalışıyor. Gerçekleştirilen Efrîn işgalinden tüm yönleri ile en çok etkilenen kesim işçi sınıfıdır. Metaldeki toplu sözleşme sürecinde işçi sınıfını aza razı etmenin temel etkenlerinden birisi işgal harekâtı ve bu harekâtle yaratılan toplumsal atmosferdir.

Gerçekleştirilen bu kirli harekâtın bedelini ödeyen/ödeyecek olan işçi sınıfı,

bugün sendika bürokrasisi, medya ve düzen tarafından işgal saldırısına desteğin temel dayanağı haline getirilmek isteniyor. İşçi sınıfı milliyetçi-şovenizmle zehirlenerek “canımız ve haklarımızın vatan uğruna feda olsun” çizgisine getirilmeye çalışılıyor. Gerçek düşmanlar flulaştırılırken, zulüm altındaki Kürt halkı ve komşu halklar düşman olarak hedef tahtasına konuyor.

Gerici-şoven atmosfer Türk Metal gibi çeteler tarafından zayıflayan hâkimiyetini sağlamlaştırmak, kaybettiği itibarı tekrar tesis etmek için özel bir şekilde kullanılıyor. Federal Mogul fabrikasında TSK'ya yardım maksatlı 7 bin lira civarında bağış toplayarak ya da işgali desteklemek için MKE silah fabrikasındaki gibi ücretsiz ek mesailer örgütleyerek işçi sınıfı üzerindeki milliyetçiliği tetikleyen çalışmalar yapıyor. Türk İş ve Hak İş ise patron örgütleri ile birlikte işgale destek açıklamaları yapıyor, kirli savaş cephesinde yer aldıklarını açıkça beyan ediyor. Memur Sen ve Kamu Sen ise memurlara dönük hak gaspları karşısında sesini çıkartmazken işgal girişimine tam des-

tek için eylemler, etkinlikler düzenliyor. Elazığ belediyesinde çalışan 300 taşeron işçisinin işgale destek için gönüllü askerlik başvurusunda bulunması ve işgalin ilk günlerinde ORS patronunun “Fabrikamdan istediğiniz kadar işçiyi Efrîn'e götürebilirsiniz” açıklaması hafızalardaki yerini koruyor.

AKP ve burjuvazi kendi çıkarları doğrultusunda işgali ve işgal üzerinden yarattıkları atmosferi sürdüreceklerdir. Verilen örnekler üzerinden karşımıza çıkan tablo ise işçi sınıfının bu propagandanın etkisi altında olduğunu gösteriyor. Sermaye düzeninin açmazlarının derinleştiği bir evrede tırmandırılan şovenist hava düzen açısından cankurtaran rolü görmektedir. Zira bu kirli ve bulanık hava işçi sınıfından gerçek düşmanlarını, yani sermayeyi saklama imkanı yaratmaktadır.

Bu gerici atmosfer tüm ürkütücülüğüne rağmen yok olmaya, dağılmaya mahkûmdur. Çünkü yaşamın gerçekliği ile “vatan sağolsun” söylemi her geçen gün çelişik bir hal almaktadır. Emperyalist heveslerle gerçekleştirilen savaş, emekçilerin yaşamlarındaki yıkımı her

geçen gün derinleştirmektedir. İşçi sınıfı ve emekçilerin sonuna kadar bu yıkımı desteklemesi beklenemez. Keza MKE fabrikasında işgal için ek mesailer yaptırılan işçiler, bugünlerde ücret üzerinden doğan sorunlara karşı eylemler yapıyor.

Efrîn ve Ortadoğu halklarının sermaye devleti tarafından işçi ve emekçilere düşman ve tehditmiş gibi gösterilmesi, veya farklı ulusların farklı kapitalist devletler tarafından düşman sayılması yeni değildir. Örneğin, 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı sürecinde ayağa kalkmaya yeltenen Alman işçileri, Alman burjuvazisi tarafından milliyetçi-şoven söylemler üzerinden başka halklara karşı kışkırtılmak istenmişti. Bunun karşısında Karl Liebknecht'in işçi sınıfına ve emekçilere yönelik kaleme aldığı bildiri dünya işçi sınıfı ve emekçiler için güncelliğini hâlâ korumakta ve Türkiye işçi sınıfına ve dünya halklarına gerçek düşmanı ve tehdidi nerede araması gerektiğini göstermektedir. Bu vesile ile Liebknecht'in çağrısını yineleyelim: “Alman halkının asıl düşmanı Almanya'dadır: Alman emperyalizmi, Alman savaş partisi, Alman gizli diplomasisi. Alman halkı, kendi emperyalistlerine karşı mücadele eden diğer ülkelerin proletaryasıyla işbirliği içinde, kendi ülkesindeki bu düşmana karşı politik bir savaşım vermelidir...”

...Emperyalist kumarbazlar halkın sabrını daha ne kadar kötüye kullanacaklar? Kıyımlar yetti artık! Kahrolsun içerideki ve dışarıdaki savaş çığırtkanları! Soykırımı son! Bütün ülkelerin proleterleri... Gizli diplomasinin komplolarına, emperyalizme, savaşa karşı barış için sosyalist bir ruhla uluslararası sınıf mücadelesiyle birleşin! Asıl düşman kendi ülkenizdedir!” (2 Mayıs 1915)

Uğur Konfeksiyon işçileri davayı kazandı

İstanbul İkitelli Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Uğur Konfeksiyon'da bir buçuk yıl önce işten atılan DEV TEKSTİL üyesi işçiler, açtıkları davayı kazandı.

21 Mart'ta Bakırköy 5. İş Mahkemesi'nde 3. duruşması görülen dava, işçilerin lehine sonuçlandı. İşten atılan sendika üyeleri, aradan geçen süre için 4 net maaş, sendikal faaliyet engellenmediği için de 16 brüt maaş tutarında tazminat kazandı. Ayrıca sendika yöneticiliği bulunan bir işçinin, yöneticilik süresi boyunca fabrika tarafından maaşa bağlanması kararlaştırıldı. Diğer işçilerin davaları ise önümüzdeki haftalarda gö-

rülecek.

Yaklaşık 2 bin işçinin dünyaca ünlü markalara kazak dokuduğu Uğur Konfeksiyon'da işçiler; çalışma koşullarının ağırlığına, yoğun mesaiyle, sağlıksız yemeklere, düşük ücretlere karşı DEV TEKSTİL'de örgütlenmeye başlamış, ancak patronun saldırısı ile karşılaşmıştı.

O dönemlerde çıkan İşkur İEP ile fabrika yönetimi yüzlerce işçiyi işten atmaya başlamış, bunlara karşı çıkan işçiler ise kapı önüne konmuştu. DEV TEKSTİL üyesi işçiler işten atma saldırısına, basın açıklamaları, markalara fakslar, duvar gazeteleri, yazılımlar ile yanıt vermişti.

Köleliğin devletli hali: Kadrolu taşeronluk

7 Haziran seçimi ve referandum sonuçlarının ardından kitle desteğinin eridiğini gören AKP hükümeti bir salvo ile bu desteği toparlamak istiyor. Bu suretle 696 nolu KHK ile kamuda çalışan taşeron işçilerine “kadro” yaygarasını koparmaya başladı. “Kayıtsız şartsız, herkese kadro” şeklinde duyurulan haberler gündemde yer almaya başladı. Fakat, gelişmeler gerçeğin hiç de öyle olmadığını göstermiş oldu. Buna rağmen düzenlemenin binlerce taşeron işçisinin kafasını karıştırdığını söylemek yanlış olmayacaktır. Bugün, çeşitli sosyal medya hesapları üzerinden bir araya gelen taşeron işçileri önlerinde kendilerini neyin beklediğini tartışıyorlar. En net olarak ifade ettikleri şey ise; bakan Jülide Sarıeroğlu'nun açıkladığı “ayırmsız herkese kadro” sözünün koca bir yalan olduğu.

Taşeronluk sistemi; sendikasıız çalışmanın, ucuz ve güvencesiz işçiliğin hakim olduğu bir sistem. Bu açıdan taşeron çalışma rejimi hem devlet hem de sermayenin iştahını kabartıyor. AKP hükümetinin siyasal ve ekonomik bunalımın derinleştiği bir dönemde böyle bir alanı ortadan kaldırmak istemesi eşyanın doğasına aykırı. Elbette “taşeronu kaldırıyoruz” söylemini bütün bir burjuva ikiye yüzünlüğü ile emekçilere yönelik bir zoka olarak kullanıyor. Taşeronu kaldırıyor, kadrolu taşeronluğu getiriyor.

Bu ikiye yüzünlüğün gerçekleşmesi için çıkarılan 696 nolu KHK ise AKP hükümetince ortaya konulmuş oldukça becerikli bir illüzyon. Var olan TİS'ler üzerinden taşeron işçilerinin hakları (son sözleşme baz alınarak) 2020 yılına kadar sürdürülecek ve asıl patrona bağlı işçilerin yürüttüğü TİS'e dahil olamayacaklar. Daha da önemlisi personel çalıştırılmasına dayalı hizmet alım sözleşmesine göre “kadro”ya geçiş şartının getirilmesi.

TAKKE DÜŞTÜ KEL GÖRÜNDÜ

Bakan Sarıeroğlu kamuya geçişte ihale türüne bakılacağını belirtmişti, ancak bir ihalenin personel çalıştırılmasına dayalı hizmet alımı olarak görülmesi için üç şartın olması gerekiyor: 1-) ihale konusu işte çalıştırılacak personel sayısının ihale dökümanında belirlenmesi. 2-) Personelin çalışma saatlerinin tamamının idare için kullanılması. 3-) Yaklaşık maliyetinin en az yüzde yetmişlik kısmının asgari işçilik maliyeti ile varsa aynı yemek ve yol giderleri dahil işçilik giderlerinin oluşturması. Kısadan hisse, giderlerde yüzde yetmiş olarak işçiliğin gösterilmesi gere-

Son süreçte öne çıkan “taşerona kadro” tartışmaları bir kez daha göstermiş oldu ki, taşeron işçilerinin yolu deri koltuklarına yayılarak “hallederiz” diyen bey takımı ile değil, diğer sınıf kardeşleri ile birdir.

kiyor. Bu ifade oldukça muğlak ve somut durum üzerinden de iç içe geçmiş bir dizi sorunun da habercisi. Örneğin acil tıp teknikeri olarak çalışan bir kişinin sigorta girişi şoför olarak yapıldığı için kapsam dışında kalabiliyor. Hal böyle olunca işçilerin tedirginliği de artmış oluyor. Başta yemekhane ihaleleri olmak üzere, çağrı servisleri, veri işleme, şoförler, temizlik işçileri bu ihale kapsamında personel giderleri yüzde yetmişin altına düşebiliyor. Bir ambulans şoförü bu ihalede gider olarak araç ve ekipmanları gösterildiğinden şoför o aracın basit bir aksamı olarak görülüp kapsam dışında kalabiliyor. Aynı şekilde yemekhane sözleşmelerinde ihalenin büyük bir bölümü mutfak gereçleri üzerinden yürüdüğü için bu alanda çalışan işçiler kapsam dışında kalabiliyor. “Taşerona kadro müjdesi” diye palavralar saçan hükümet ve avaneleri gün geçtikçe işçilerin önüne türlü engeller koymaya devam ediyor. Nisan 2018 itibarıyla bu kapsam dışında kalan binlerce taşeron işçisi, var olan işlerini de kaybetmekle karşı karşıya kalacaklar.

İŞÇİLER NE DİYOR?

Geleceksizlik ve güvencesizliğin en açık hali ile karşı karşıya kalan taşeron çalışanlar çeşitli platformlar üzerinden

nasıl hareket edilmesi ve ne yapılması gerektiğini tartışıyorlar. Tam anlamıyla bir çıkışsızlık içerisinde. “Kayıtsız, şartsız kadro” diye heyecandırılan bu emekçiler asıl işi yaptıklarını ve haksızlığa uğradıklarını anlatmak için gruplar halinde siyasi partilere ve sendikalara ziyaret düzenliyorlar. Bunun en son örneğini ise 16 Şubat'ta Ankara ziyareti ile gerçekleştirdiler. Bir araya gelen işçiler ilk önce Haber-İş Sendikası'na ve CHP genel merkezine ziyarette bulundular. Haber-İş genel başkanı ile yapılan görüşmede işçilerde hakim bir öfke gözleniyordu. Söz alan bütün işçiler artık harekete geçerek bir şeyler yapılması gerektiğini, sendikaların bu süreçte sessiz kaldığını belirtmiş oldular. PTT işçilerinin “bu süreçte aktif rol almanız gerekir” hatırlatması ise görüşmede sendika temsilcilerini kızdırmış oldu. Sendika temsilcileri Türk-İş'in hâlâ sözünü söylemediğini iddia ederek ve “bu iş masada çözülecek, eylemle olacak iş değil, Hak-İş uğursuz rol oynuyor bu süreçte” diyerek topu kendi üzerinden atmaya çalıştı. Kalan bölümlerde sendika başkanı sesini yükselterek görüşmeyi kontrol etmeye çalıştı. Görüşmeden sonra işçiler sendika başkanının samimiyetsizliğine dair hemfikirlerdi.

Kölelik düzeni ile bir derdi olmayanlar, mekanlar farklı olsa da aynı dili konu-

şuyorlar. Mitinglerde taşeron gündemine dair ses çıkaran işçilere “bunları kim getirdi” diyen algı ile haklı talepleri için göreve çağrılan sendikaların temsilcilerinin sesini yükseltmesi, susturmaya çalışması aynı ideolojik algıdan besleniyor. Yıllardır AKP'nin oy deposu olan işçiler geçtiğimiz aylarda metal grevinin yasaklanmasına, bugün ise kadro aldatmacasına maruz kaldı. Bu iki süreç sermaye düzeninin ve sermaye partilerinin bütün kurumları ile işçiye karşı nasıl bir araya geldiğini göstermiştir. Sendika temsilcisinden siyasi partilere kadar geniş bir skala bu görüşmelerden sonra bir kez daha göstermiştir ki, işçiler ile bu kodaman takımı asla aynı yolda yürümüyor ve aynı kaygıyı duymuyor. Son süreçte öne çıkan “taşerona kadro” tartışmaları bir kez daha göstermiş oldu ki, taşeron işçilerinin yolu deri koltuklarına yayılarak “hallederiz” diyen bey takımı ile değil, diğer sınıf kardeşleri ile birdir. Bugün taşeron çalışanların güvencesizlik, işsizlik vb. kaygılarına ortak olmayanlar, sınıfın birliği ve ortak mücadelesinden kaygı duyabiliyorlar. O halde taşeron, kadrolu ya da sözleşmeli çalışan tüm işçi ve emekçiler sermayenin korkularını büyütme, kaygılarını derinleştirmek için birliğini sağlamlaştırmalıdır!

DİSK Genel-İş Sendikası CHP'nin arka bahçesi mi?

Sendikalar sınıf mücadelesinde bir araçtır, bir amaç değil. Asıl olan işçilerin tabandan birliği ve örgütlülüğüdür. Bu gerçeği unutturmaya çalışanlar, sendikaları amaçlaştıranlar ve sınıf mücadelesini sapıranlardır.

CHP'li Avcılar Belediyesi'nde çalışan yüzlerce işçiden sadece Fen İşleri Müdürlüğü bünyesinde çalışan işçiler sendikalı. Burada Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu şube örgütlü. Sendikanın Avcılar Belediyesi'nde yıllardır süren örgütlenme mücadelesi var. En son geçen yıl Temizlik İşleri Müdürlüğü bünyesinde çalışan işçileri örgütlemek için bir çalışma yaptılar. Belediye yönetimi sendikalı işçilerin tamamını işten attı ve sendika öncülüğünde 6 ay sürecek belediye önü çadır eylemi başladı. Bu eylemin sonucunda işçilerin mücadelesini kıramayan belediye, işçilerin sendikal haklarını kabul etmek zorunda kaldı. Ancak Temizlik İşleri Müdürlüğü bünyesine sendikayı sokmamak için işçilerin hepsini Fen İşleri bünyesine kaydırıldı. İşçiler artık sendikalıydı ama Temizlik İşleri Müdürlüğü yine sendikasızdı.

Bu mücadele yerel ve ulusal çapta neredeyse tüm basında yer aldı. Sınıf mücadelesinin içinde yer alan kişi ve kurumlardan kimsenin duymadım, bilmiyorum demesi söz konusu değil. Bu cümleyi şuna istinaden kullandım. Yazının asıl konusunu da bu oluşturuyor zira. Son günlerde DİSK Genel-İş Sendikası Avcılar Belediyesi'nde örgütlenme faaliyeti başlatmış durumda. Peki, neden ve nasıl? Dahası örgütlenme çalışması yürüten Genel-İş ile Avcılar Belediyesi arasında nasıl bir anlaşma vardır? Neden CHP'li Avcılar Belediyesi ısrarla Belediye-İş yerine Genel-İş Sendikası'nı istemektedir? Her patron sendikaya karşıdır. Neden Handan Toprak Benli bir sendika ve üstelik kendisine "devrimci" diyen bir sendikayı istesin? Daha bu çerçevede birçok soru sormak mümkün. Aslında bu

soruların cevapları da çok basittir. Öncelikle tam olarak nasıl bir anlaşma var Avcılar Belediyesi DİSK Genel-İş ve CHP arasında, bunun ayrıntılarını bilemeyiz. Ama ortada bir anlaşma olduğu çok açık. CHP'yi de içine katmak lazım çünkü aynı durum CHP'li Bakırköy Belediyesi'nde de yaşanmıştı ve oraya Genel-İş Sendikası'nı sokmayı başarmışlardı. Her iki CHP'li belediyede aynı durumun yaşanması CHP'nin de bu işin bir parçası olduğunu gösterir. Ayrıca işçilerin anlattığı daha birçok olay var ama ayrıntılarına girmek gerekmiyor.

Birçok işçiyle bu konuda sohbet etmişimdir. Birkaç yıl önce, daha Fen İşleri Müdürlüğü şantiyesi Küçükçekmece Gölü üzerindeyken bile her maaş sorunu yaşadıklarında taşeron patronlarının "DİSK'e üye olun sorunuz kalmaz" dediğini ifade ediyorlardı. Yani burada işçilerin yıllardır yaşadıkları sorunların temelinde tek başına belediyenin imkanlarının sınırlı olması durumu yoktur. Aynı zamanda bu bakışın da önemli bir etkisi vardır.

Burada mesele hangi sendikanın olduğu ya da olması gerektiği değildir. Burada bir sendikanın tasfiye edilmeye çalışılması süreci vardır ve Avcılar Be-

lediyesi'ndeki sendikalı işçilerin buna karşı yılları bulan bir mücadelesi vardır. Genel-İş bunu görmezden gelmektedir. İşçiler kendi arasında şu olsun bu olsun diye tartışıyorlar ama işin neticesini de düşünmek zorundalar. Genel-İş Sendikası Avcılar Belediyesi'nde örgütlenme çalışmasını bir facebook hesabıyla da yürütüyor. Üye yaptığı işçilerin resimlerini paylaşıyor. Belediye İş Sendikası ise üyelikleri gizliden yapıyor. Belediye başkanı Genel-İş'i istiyor. Avcılar Belediyesi'nde Genel-İş Sendikası yetki alırsa ne olur? Bunu işçilerin mücadelesi belirler ama ilk akla gelen işçiler artık sendikayla beraber her eylemi yapamaz hale gelebilirler. Ya da yapmaya çalıştıklarında sendikayı karşılarında bulabilirler, en azından yanlarında bulamayabilirler. Çünkü Genel-İş Sendikası belediyenin sayesinde gelen bir sendika olduğundan belediyeye karşı tok bir tutum alması gerçekçi görünmüyor. İşin diğer bir boyutu taşeron yasasıyla ilgili.

Geçen hafta Avcılar Belediyesi'nde kadro sınavına başvuran tüm işçilerin sınav sürecini geride bıraktık. İşçiler kadroya girdikten sonra artık belediyede her müdürlükte bir şirket değil, toplamda tek bir işyeri olacak. Dolayısıyla işçileri

şöyle bir tehlike bekliyor: Şu an örgütlü oldukları şirketlerde yetki çoğunlukları var ama kadro süreci tamamlandığında tüm işçiler içerisinde sendikalı işçilerin sayısı az olacağından sendikanın yetkisi düşecek ve işçiler ve sınıf mücadelesi için bu durum büyük bir kayıp olacaktır. Böylece belediye sendikayı tasfiye etme başarısını sonunda elde etmiş olacaktır.

Avcılar Belediyesi'nde sorun çok. Maaş sorunu hâlâ sürüyor. Güvenlikçilerin 4-5 ay maaşları biriktiği oluyor. Yakın zamanda biriken 3 maaşları için Fen İşleri Müdürlüğü işçileri eylem yaptı. Spor Müdürlüğü'nde bir işçi bir daha asla CHP'ye oy vermeyeceğini, 5 aydır maaş alamadığını söylüyor. Diğer birimlerde de aynı sorun fazlasıyla yaşanıyor. İşçilerin asıl sahip çıkması ve öncelikle çözülmesi gereken sorunlarının başında bu var. Yani işçiler sorunların çözümüne odaklanmalıdır. Avcılar Belediyesi'nin hangi birimindeki işçilerle konuşursanız bu konuda bin ah işitirsiniz. Öncelikle sendikalı işçiler olmak üzere Avcılar Belediyesi'nin tüm işçileri bu konuda uyanık olmak, emeklerine ve geleceklere sahip çıkmak zorundadırlar. Belki de yaşanacakların en kötüsü, yan yana çalışan işçilerin hangi sendika olsun tartışmaları yüzünden birbirlerine düşmeleridir. Bu işçilerin birliğini bozar ve onları birbirine düşmanlaştırır. Burada ise tek kazanan patron olur. Avcılar Belediyesi işçilerinin yapması gereken belediyede çalışan sendikası tek bir işçi bile kalmayana dek örgütlenmeyi hızlandırmak ve bugüne kadar yaşadıkları başta maaş sorunu olmak üzere tüm sorunları açacak bir birlik, irade ve mücadele ruhu kuşanmaktır. Zira, işçilerin birliğinin üstesinden gelebileceği sorun yoktur.

AVCILAR'DAN BİR EMEKÇİ

Kamu emekçilerinin ihraçlara karşı direnişleri sürüyor

KHK'larla ihraç edilmelerine karşı kamu emekçilerinin İstanbul ve Ankara'daki direnişleri sürüyor.

16 Mart günü Kartal'da yapılan oturma eyleminde ihraçların hukuksuzluğunun yanı sıra Halepçe, Gazi, Ümraniye katliamları lanetlenerek devletin katliamcı kimliği teşhir edildi. 17 ve 19 Mart günleri de Kadıköy ve Bakırköy'de ey-

lemler sürerken, 21 Mart günü direniş alanlarında Newroz kutlandı.

Ankara'da Yüksel direnişi de her gün yapılan eylemlerle sürüyor. Saat 13.30 ve 18.00'de basın açıklaması yapmak için Konur Sokak'ta toplanan emekçilere saldıran polis "eylem yasağı var" gerekçesiyle işkenceyle gözaltı yapıyor.

Zeynep Yerli ile iş yeri önünde sür-

dürdüğü eylemi geçtiğimiz hafta bitiren Cemal Yıldırım, her Cumartesi 14.00-16.00 saatleri arasında Sakarya Caddesi'nde olacağını açıklamıştı. 17 Mart günü Sakarya Caddesi'ne gelen Cemal Yıldırım su ile "İşimi geri istiyorum" yazdıktan sonra alanda bekleyişe geçti. Polis valiliğin eylem yasağını gerekçe göstererek Cemal Yıldırım'ı gözaltına aldı.

Ortadoğu, Türkiye ve Kürt sorunu - II

Emperyalizmin Ortadoğu'

Bugün Ortadoğu'da yaşananlar 1991'de Sovyetler Birliği'nin yıkılışıyla başladı. Sovyetler Birliği sahnedeki çekilince, tek süper devlet olarak kalan ABD, dünyaya istediği biçimde çeki düzen vererek yeni konumunu kalıcılaştırmak için özel stratejiler geliştirdi ve planlamalar yaptı. Bunlar içinde Ortadoğu doğal olarak özel bir yer tutuyordu. Öteki rakip emperyalist devletler toparlanmadan Ortadoğu'da tam hakimiyet kurmak, Rusya'nın Sovyetler Birliği'nden kalma etkisini hepten kırmak, petrol ve enerji kaynakları üzerindeki denetimini genişletip pekiştirerek böylece öteki batılı emperyalistleri kendine tabi tutmak, bu arada siyonist İsrail'i mümkün mertebe rahatlatmak, ABD'nin bölgeye yönelik olarak izlediği stratejinin hedefleri arasındaydı.

Bütün bu hedefler doğrultusunda harekete geçmek için Sovyetler Birliği'nin resmen dağılması bile beklenmeden, 1991 yılı başında ilk Körfez Savaşı gündeme getirildi. Irak'ın beli kırıldı. Filistin sorunu denetim altına alındı. FKÖ, İsrail'i tanımak ve devrimci demokratik programını terk etmek zorunda kaldı. Filistin halkı sürekli çoğalan yerleşim bölgeleriyle delik deşik edilmiş Batı Şeria'ya ve Gazze Şeridi'ne mahkum edildi. Emperyalizm ve siyonizm bu ilk savaş hamlesiyeli önemli başarılar elde ettiler.

Ama bu onlar için hiç de yeterli değildi. Yeni düzeyde bir yeni müdahaleyi 11 Eylül saldırılarını bahane ederek 2003'te gündeme getirdiler. Yarım kalan Irak işini bununla tamamlamak istiyorlardı, bir biçimde tamamladılar. Bugünkü birçok sorun bu saldırıların oluşturduğu yeni zeminde kendini gösterdi ya da yeni biçimler kazandı. Kürt sorunu yüz yılı aşkın, Filistin sorunu ise yetmiş yıllık bir geçmişe sahip. Ama bu sorunların son yirmi-yirmi beş yıllık seyri, Ortadoğu'ya yapılmış emperyalist müdahalelerle sıkı sıkıya bağlantılı oldu.

2003 yılına kadar Suriye'de sözü edilebilir bir Kürt hareketi yoktu. Ulusal bir bilinç, kültürel bir duyarlılık belki vardı ama etkin bir politik hareket yoktu. Güney Kürdistan'daki tarihi mücadelenin yanı sıra Türkiye'de Kürt özgürlük mücadelesinin '90'lı yıllarda ulaştığı boyutlar, Suriye Kürtlerini zaman içinde politize

etti. '90'lı yıllar boyunca PKK Suriye Kürtleriyle yakından ilgilendi; yine de 2003 yılına kadar, Suriye Kürtleri, daha çok Türkiye'deki Kürt mücadelesinin militan kaynağı ve lojistik destek alanı olarak kaldı.

2003'te Irak'a yapılan emperyalist müdahale bunu temelden değiştirdi. Bu müdahalenin Irak'la sınırlı kalmayacağı, sırada Suriye'nin de bulunduğu söyleniyordu o zamanlar. Bu beklenti Suriye'de Kürt hareketini özellikle canlandırdı. Nitekim PYD'nin kuruluşu 2003, yani tam da ABD'nin Irak'a emperyalist saldırısının hemen sonrasındır. 2003 önemli bir dönüm noktasıydı. Bunun sonuçlarını biliyoruz. Irak'ta Kürtler sonradan anayasal bir onay da bulacak olan özerk bir yönetim kurdular. Bu tüm bölge Kürtlerini umutlandırdı ve ABD emperyalizmine ilişkin hayallerini besledi. Ama o aşamada Ortadoğu'ya müdahale Irak'la sınırlı kaldı. Irak direnişinin de basıncı altında, ABD emperyalizmi daha fazlasını göze alamadı.

Üçüncü bir dönüm noktası, 2011 yılında patlak veren ve "Arap baharı" olarak anılan gelişmeler oldu. Olaylar Tunus ve Mısır'daki isyanlarla başladı. Ortadoğu'da diktatörleri devirmek zordur, ama hiç de imkansız olmadığı 2011'de görüldü. Tunus'ta Bin Ali'yi, Mısır'da Mübarek'i ayağa kalkan kitleler devirdiler. Yozlaşmış diktatörlüklere karşı iktisadi, sosyal ve siyasal nedenlere dayalı gerçek

birer patlamaydı olaylar. Öylesine büyük bir cereyandı ki kısa süre içinde bütün bir bölgeyi sarstı. Fas'tan Güney Kürdistan'a kadar tüm bölge kitle hareketlerine sahne oldu. Bahreyn ve Yemen'de bu halk isyanları biçimini aldı.

Aynı sarsıntı bu arada başka bazı hoşnutsuzlukları, hesapları ve çatışmaları da harekete geçirdi. Emperyalistler gelişmelerden kendi çıkar ve hesapları doğrultusunda yararlanmaya yöneldi. Öteki bazı ülkelerdeki hoşnutsuzlukları gerici temellerde kışkırttı. İşe Libya'dan başlandı. Kaddafi yönetimine karşı dinci gerici akımlar harekete geçirildi. Hemen ardından aynı şey Suriye'de oldu. ABD ve batılı emperyalistlerin özel çabalarıyla ve bölgedeki taşeron devletler kullanılarak bu ülkede hala sürmekte olan gerici iç savaşın önü açıldı. Türkiye, Suudi Arabistan, Katar ve Körfez Emirlikleri'nin ortak çabası, finansmanı ve silahlandırmasıyla dinci-cihatçı güçler savaş alanına sürüldü.

Etnik ve mezhepsel kimlikler üzerinden Suriye ve Irak'ı en az üçer parçaya bölmek, iyi bilinen eski bir siyonist stratejik plandı. 2003 emperyalist müdahalesi Irak'ta buna uygulama alanı kazandırmıştı. 2011 olayları ise sıranın Suriye'ye geldiğinin bir fırsatı sayıldı. Ülke büyük bir insani ve maddi yıkıma uğratıldı. Yüz binlerce insan öldü ya da sakat kaldı. Milyonlarca insan yerinden yurdundan oldu. Suriye boydan boya

harabeye döndü. Her şeye rağmen sakin kalan ve yıkımdan kendini kurtarabilenler Kürt bölgeleriydi. Kürtler rejimle akılcıca bir uzlaşmayla, kendi bölgelerini denetim altına aldılar. Rejimin yapabileceği bir şey yoktu; cihatçı çetelere katılmayı reddeden Kürtlerin kendi yaşam alanlarını denetim altına almasını ehveni şer olarak gördü.

Bu genel tabloyu gözden kaçırırsak, sahnenin bütününü ve ana aktörleri unutursak, olup bitenleri yerli yerine oturtamayız. Burada başlangıçta büyük bir emperyalist plan vardı. Adına önce BOP, ardından GOP denildi. ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice açıkça ve fütursuzca, Ortadoğu'da 25 devletin sınırları yeniden çizilecek diyebilmişti. Bunu yapabileceklerini sanıyorlardı. Ama Irak direnişi zorlu çıktı, ABD kendi gücünün sınırlarını görmekte gecikmedi ve o aşamada Suriye'ye müdahaleye cesaret edemedi. Bu fırsatı onlara 2011 yılındaki Tunus ve Mısır halk isyanlarını izleyen olaylar yarattı.

Kürtler uzun bir süre kendi meşru alanlarını tuttular, kendi kitlelerini eğitmeye, örgütlemeye, muhtemel risklere karşı savunmaya hazırladılar. Bu aşamada yapabilecekleri en iyi şey de buydu. Emperyalistler ve Türk devleti Kürtleri Esad rejimine karşı cepheye dahil etmek için her şeyi yaptılar. Kürtler yıllarca buna inatla ve doğru bir tutumla direndiler. Bunu yapacak bir takım işbirlikçi Kürt

Rojava müdahalesi ve Kürtler

H. Fırat

örgütler yaratılmaya çalışıldı ama bunlar PYD karşısında tutunamadı.

Fakat durum Kobanê sonrasında temelden değişti. IŞİD üç yönden ilerleyerek sonunda gelip Kobanê'ye dayandı. Gerçekte IŞİD Rojava üzerine kirli hesaplarla sürülmüştü. Kışkırtmanın gerisinde Türk devleti ve ABD vardı. Hesapları nispeten farklıydı. Türkiye Kürtlerin ezilmesini, kazanımlarının tasfiyesini istiyordu. ABD ise tüm çabalara rağmen Suriye karşısı cepheye katılmayan Kürtleri kendine mecbur bırakmak istiyordu.

Kürtler Kobanê'de direndiler ve kazandılar. Bu direnişin yankıları çok büyük oldu. Dünya ölçüsünde ve halklar nezdinde Kürtlere sempatiyi büyüttü. Kürtler tüm dünyanın gözüne IŞİD'e karşı direnen güç olarak göründüler. Ama bu başarının kendisi olayların sonraki seyrinin gösterdiği gibi bir handikaba da dönüştü. Zira Kürtlerin ABD emperyalizmiyle yakın ilişkilerinin temelleri de böylece atıldı. Kobanê çok kritik bir durumdayken, ABD yardımı Kobanê sonrasında kendisiyle birlikte IŞİD'e karşı savaş şartına bağladı ve PYD'nin nihayet buna onay vermesinin ardından Kobanê'ye yardıma başladı. (Fehim Taştekin'in toplamında Kürtlere sempatiyle bakan kitabında ayrıntıları var.) Başlangıçta denize düşen yılanı sarılır misali, taktik bir uzlaşmaymış gibi görüldü bu ilişki. Ama zamanla bunun köklü bir politika değişikliği olduğu açığa çıktı.

ABD yıllarca Suriye'de IŞİD üzerinden yol almış, sonunda bu kirli ilişki artık ayyuka çıkmıştı. IŞİD dünya ölçüsünde

lanetli bir örgüt olarak biliniyordu. Daha sı bir noktadan sonra soruna da dönüşmüştü. İşler artık onunla götürülemezdi. Bu koşullarda Suriye Kürtleri ile ilişki bir andan ABD için büyük bir imkana dönüştü. Ortadoğu'nun bu en dinamik, en temiz, IŞİD'e karşı en dirençli ve kadını da savaştıran prestijli hareketi, bir anda ABD emperyalizminin müttefiki haline geliverdi. Kürtlerle ilişki, o güne kadar ci-hatçı örgütlerle boğazına kadar kirli ilişkilere batmış ABD için bir tür temiz kağıdı işlevi de gördü. Yıllarca IŞİD ve türevlerini besleyenler, bir anda Kürtler ile birlikte Ortadoğu halklarını IŞİD belasından kurtaran devlet rolüne soyundular ve bunda önemli bir başarı da elde ettiler. Bu ilişki ve Kürtlerin muazzam fedakarlıkları, gelenen yerde ABD emperyalizmini Suriye'de yeniden etkin konum tutan bir güç haline getirdi.

ABD emperyalizminin sözcüleri, Afrin saldırısını hemen önceleyen günlerde ve durduk yerde, Fırat'ın bütün bir doğusunda sınırları korumak için 30 bin kişilik ordu kuracaklarını ilan ettiler. Bu, Suriye'yi artık resmen de bölmek niyeti anlamına geliyordu. Olayları bir anda azdıran bu beyan oldu. Bölgede Amerikan varlığı dün kadar IŞİD ile mücadele üzerinden meşrulaştırılıyordu. Oysa IŞİD'in beli kırıldıktan hemen sonra, 30 bin kişilik sınır koruma birlikleri kurmaktan, dolayısıyla da Suriye'ye kalıcı biçimde yerleşmekten söz ediliyordu. Amerikan emperyalizmi, Fırat'ın doğusunda kalan bütün bir alanda ve Türkiye ile Irak sınırları boyunca kendine yeni bir kalıcı egemenlik alanı

yaratmak peşinde olduğunu açıkça ilan ediyordu.

ABD Suriye'yi dün Halep merkezli olarak bölemedi, bugün Fırat eksenli olarak bölmek istiyor. Kürtler sayesinde IŞİD'i güney sınırlarına kadar sürebildi. Savaşta yörenin Arap aşiretleri de dahil edildi ama Kürtler savaşın motor gücüydü. Kürtlerin o deneyimli, gözü pek militan sürükleyici gücü olmasaydı, IŞİD bu kadar kolay temizlenemezdi ilgili bölgelerden. Ama yarın Kürtler burada bir ihtiyaç olmaktan çıkar, ABD aynı işi, başarabilirse eğer, yörenin Araplarıyla, Arap aşiretleriyle götürmek ister. Bu kuşkusuz kolay değil. Zira çok geçmeden yörenin Arapları pekala Suriye devletinin bütünlüğüne de yönelebilirler.

Halen bir tarafta karşı karşıya duran iki emperyalist büyük güç olarak Rusya ve Amerika var. Öte tarafta Kürt sorunu konusunda olağanüstü hassas Türkiye ve İran var. Türkiye ve İran, Irak yönetimiyle de işbirliği halinde, bağımsızlık referandumuna tavır aldılar ve sonuçta bu girişimin ezilmesini sağladılar. Amerikan emperyalizmi Güney Kürtlerinin güya hamisiydi, ama olup bitenleri izlemekle yetindi. Türkiye ve İran birlikte ağırlık koyduklarında ABD'nin bunun karşısına dikilecek gücü olmadığı açığa çıktı.

ABD emperyalizminin bölge gericiliği karşısında Güney Kürdistan'ı bu denli kolay ortada bırakmasını değerlendiren **TKİP 30. Yıl Konferansı**, her bakımdan daha zayıf olan Rojava için tehlikenin daha büyük olduğuna işaret etmişti. Güney Kürtleri kırk yıldır ABD emper-

yalizmine hizmet ediyorlardı, buna rağmen yararını göremediler. Onlardan her bakımdan daha zayıf bir konumda olan Rojava Kürtleri bunun acısını haydi haydi çekerler. Şimdi bu noktaya gelmiş görünüyor.

Bölgenin Kürdistan'ı aralarında bölüşmüş gerici devletleri bağımsız bir Kürdistan'a kesin olarak karşılar. Böyle bir tehlike karşısında aralarındaki sorunları hızla unutup Kürtlere karşı birleşebiliyorlar. Güney Kürdistan bağımsızlık referandumunu bunu bir kez daha gösterdi. Kürt sorununun ulaştığı boyutlar ve Kürt hareketinin kazandığı güç karşısında, belli tavizler verilebileceğini, bunun kaçınılmaz olduğunu Irak gösterdi. Kürtler burada özerk bölge üzerinden anayasal bir statü kazandılar. Aynı gerçeği bir bakıma Suriye rejimi görebilmekte, yeri geldikçe Kürtlerle uzlaşma eğilimini açığa vurmaktadır. Ama bağımsızlık arayışı çok başka bir şey. Bu anında tüm bölge gericiliğini kenetliyor.

Kürtler Amerikan planlarına uyarak o kadar geniş bir coğrafyaya yayılmakla, kendi omuzlarındaki yükü sadece çoğalttılar. Böylece bir yandan bütün bölge gericiliğini azdırdılar. Suriye'nin petrolünü, doğal gazını ve tarımsal bölgelerini kontrol eden bir Kürt devleti korkusu, Kürdistan'ı bölüşmüş devletleri bu sorun üzerinden yeniden birleştirdi. Öte yandan bu aynı olgu, Kürtleri bölge halkları nezdinde ABD'nin hizmetinde hareket eden kuşku gücü durumuna düşürdü.

Suriye'de bu saatten sonra kimse Kürtlerin kendi topraklarındaki egemenliğini engelleyemezdi. Ama onlar, ABD ile ilişkilere girerek, Amerikan planlarının bir parçası haline gelerek kaldıramayacakları bir yükün altına girdiler. Bundan çıkış kolay da değil. Amerika Kürtlerin güçlerini, donanımlarını, konumlanmalarını, askeri sırlarını, neredeyse her şeyini biliyor. Bunlar Amerika'nın elinde bir koz olarak duruyor. Çok zor bir açmazın içinde Kürtler. Kısa dönemli olarak en büyük şansları yine de rejimle uzlaşma olabilir. Suriye'nin bütünlüğü içerisinde kendi bölgelerine egemen olmaları çok büyük bir kazanım olur onlar için.

(Türkiye Komünist İşçi Partisi Merkez Yayın Organı EKİM'in Mart 2018 tarihli 311. sayısından alınmıştır...)

Trump'lı ABD, daha saldırgan bir döneme açılıyor

ABD'de haftalardır devam eden gerginlik nihayet sonuçlandı. Trump, bu kez Dışişleri Bakanı Rex Tillerson'u görevinden azledip, yerine CIA Başkanı Mike Pompeo'yu atadı. Mike Pompeo'dan boşalan CIA başkanlığına ise daha önce CIA başkan yardımcılığını yapan Gina Haspel'i getirdi.

Azılı bir İran düşmanlığı, kararlı bir Rusya, Çin ve Kore karşıtlığı, katı bir İsrail yanlısı olmak, Mike Pompeo'nun en karakteristik nitelikleri sayılmaktadır. Buna Yemen'i kana bulamanın ateşli savunuculuğunu da eklemek gerekir. CIA'daki yardımcısı ve sadık çalışma arkadaşı Gina Haspel'se azılı bir işkencecidir. Tayland'daki işkence merkezindeki dehşet verici işkence uygulamaları, özellikle de tazyikli su işkencesi ile nam salmıştır.

Sadece bu kadarı bile, görev değişikliklerinin ciddi ve oldukça manidar olduğunu anlatmaktadır.

STRATEJİK ÇIKARLAR, İÇİNDE BULUNULAN DÖNEM VE DÖNEMSEL İHTİYAÇLAR

Olayların ve gelişmelerin seyrinde bireylerin de rolünün olduğu tartışılmaz. Ancak, devletler söz konusu olduğunda, her daim aslolan, o devletin stratejik çıkarlarıdır. Andaki dönemsel ihtiyaçları, hedefleri ve politik ve pratik yönelimleri bununla uyumlu olmak zorundadır. Kişiler ne denli özgün niteliklere sahip olurlarsa olsunlar, nihayetinde söz konusu devletin egemen sınıfının stratejik çıkarlarını temsilen işbaşına gelmişlerdir ya da getirilmişlerdir. İçinde bulunulan dönemin dayattığı ihtiyaçlarla ve öngördüğü politikalarla uyumlu olmak zorundadırlar. Demek oluyor ki öncelikle nasıl bir dönemin içinde olunduğunun, dönemin niteliğinin ve öngördüklerinin doğru analiz edilmesi ve tanımlanması şarttır. Bunun kendisi, söz konusu hükümetleri, kabineleri ve bunlardan oluşan kişileri ya da ekipleri yerli yerine koymamızı da kolaylaştırır.

Örneğin Trump henüz Amerika'nın yerleşik düzeninin ateşli ve kararlı savunucularından Hillary Clinton'la kıran kırana bir başkanlık yarışı içindeyken, CIA ve FBI da dahil "yerleşik kurumlar"a, politikacılara, politikalara ve geleneksel teamüllere sert eleştiriler yöneltiyordu. Başkanlık yarışını kazanırsa eğer, bunun ABD'de ve dünyada, ABD adına dünya siyasetinde yeni bir dönemi başlatacağını açıklıyordu.

Tümü de pervasızlık boyutlarındaki

bu eleştiri ve açıklamalar daha o anda "şaşırtıcı" bulunuyor ve pek de ciddiye alınmıyordu. Tüm bu açıklamaların Trump'ın "öngörülemez" kişiliğinden, Wall Street'ten gelme bir dolar milyarderi olmasından kaynaklı, devlet adamı olmaya yabancılığına, acemiliğine ve deneyimsizliğine sayıldı. Ve dahası, kısa süre içinde ABD'nin yerleşik kurum ve kuralları gerçeğine boyun eğeceği, demek oluyor ki islah olacağı ya da islah edileceği ileri sürülüyordu. Bu duruma direnirse eğer, işbaşında kalamayacağı iddia ediliyordu.

Fakat Trump "öngörülemez" kişiliğinden kaynaklı olduğu söylenen ve hepsi de toplumun geniş bir kesimince oldukça fevri, hatta delicesine bulunan eleştirilerini, açıklamalarını ve bunlara karşılık düşen icraatları sürdürdü. Bununla da kalmadı, birlikte yola çıktığı, kimileri en yakın arkadaşı olarak bilinen pek çok çalışma arkadaşı ile yollarını ayırdı, kabinesinden azletti. Sonuç olarak, Trump hâlâ işbaşındadır ve hâlâ onu bu mevkiye getiren Wall Street lobisinin, petrol ve silah tekellerinin en azından önemli bir bölümünce desteklenmektedir. Bunu, dönemin ve ABD'nin en can sıkıcı gerçeklerinden biri olan milliyetçi-ırkçı ve şoven çevrelerinin desteği tamamlamaktadır.

Demek oluyor ki Trump, Pompeo ve Gina Haspel üçlüsü tesadüfen bir araya gelmemişlerdir. Üçü de dönemin ve dönemin öngördüğü stratejik ve taktik politikalara ve dayattığı ihtiyaçlara karşılık gelen şahsiyetlerdir. Her konuda benzer düşüncelere sahip uyumlu bir ekiptirler.

TRUMP VE EKİBİ ABD'Yİ SAVAŞA HAZIRLIYOR

ABD'de kararsızlıklarla dolu belirsizlikler dönemi sona ermiş bulunuyor. Trump Pompeo'yu dışişlerinin, Gina Haspel'i CIA'nın başına getirerek, belirsizlik döneminin sona erdiğini, içeride de dışarıda da savaş politikalarında kararlı olduğunu ortaya koymuştur. O ve ekibi dönemin bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemi olduğunu farkındadırlar. Bir büyük savaş aygıtı olan ABD'yi ve onun bir uydusuna dönüşen NATO denilen saldırı, savaş ve iç savaş aygıtını döneme uygun biçimde adeta yeniden konumlandırıyorlar ve hazırlıyorlar. Özetle, Trump ABD'ye eski prestijini geri kazandırmak ve sarsılan hegemonyasını tesis etmek ve rakiplerine bunu yeniden kabul ettirmek istiyor. Bu emperyalist bir yeni savaş demektir. Trump her şeyi göze almıştır ve

tüm gelişmeler de yeni bir emperyalist savaşa doğru seyrediyor.

Bu çerçevede Trump ve ABD şimdiden ticaret savaşını başlatmıştır. Gümrük vergileri arttırılmış, dışarıdan satışlar da sınırlandırılmıştır. Ucu en fazla Çin'e dönük bu savaş, AB ülkelerini de tehdit eder niteliktedir. Örneğin, Almanya ABD'ye en çok otomobil satan ülkedir. ABD gerekirse buna son vereceğini söylemektedir. Bununla da kalmamış, bir de çelik ürünlerine dönük yüksek vergi alma tehdidinde bulunmuştur.

Biliniyor ki Rusya ve Çin ABD'nin öncelikli hedefleridir. Savaş sadece ticari alanla sınırlı kalmayacaktır. Doğu Akdeniz'i yangın yerine çevirecek bir savaş da onun gündemindedir. Rusya'yı bir yandan cihatçı çetelerle yıpratmaya, diğer yandan da Suriye rejimi üzerinden vurmaya çalışmaktadır. Rusya'nın tüm açıklamalarına rağmen, ısrarla Suriye rejiminin kimyasal silah bulundurduğunu ve kullandığını ileri sürmektedir. İngiltere ve Fransa'yı da yanına alarak, Suriye'ye doğrudan müdahale tehdidi savurmaktadır, ki bu, açıkça Rusya ile karşı karşıya gelmek demektir.

Trump'ın, dünya ve bölgede yükselen tepkilere aldırmadan, büyük bir kararlılıkla Kudüs'ü İsrail'in başkenti kabul etmesi bir diğer önemli hamlesiydi. Trump, en başta Filistin halkı olmak üzere, tüm Arap ve diğer bölge halklarına dönük bir savaş ilanı olan bu kararı ile sadece Kudüs'ü siyonist barbarların başkenti yapmakla kalmıyor, daha önemli olarak, ABD-İsrail çizgisini tüm bölgede egemen politika ve çizgi haline getirmiş oluyor. Bu ise, daha pervasız bir saldırganlık demektir. İsrail'in Suriye hava

sahasını ihlal ederek bir Suriye uçağını düşürmesi, keza ABD'nin Suriye ordusunu bombalama vakası tam da bunun ifadesidir.

Bu arada silah ticareti Trump'la birlikte iki katına çıkmıştır. Dünya silah satışında ABD birinci sıradadır ve en çok silah sattığı coğrafya ise Ortadoğu'dur. Suudilere tek bir seferde 50 milyar, BAE'ye ise 18 milyar dolar silah satmıştır.

Tüm bunların yanı sıra, Trump ve ekibi içeride de sosyal yıkım ve sınıf savaşını hükümeti olarak iş görmektedir ve bundan böyle bu konuda daha acımasız olacaktır. İçeride de dışarıda da saldırganlık ve savaş politikalarını daha da azdıracak, daha bir derinleştireceklerdir.

Sonuç olarak, dönem aynı zamanda bir gericilik dönemidir. Günümüzde emperyalist burjuvazinin, adına burjuva demokrasisi dediği kendi siyasi yönetim biçimi dahi kendisine dar gelmektedir. En başta ABD olmak üzere, her yerde siyasal bir gericilik hakim hale gelmiştir. Faşizm giderek bir tehdit olmaktan çıkıp, bir yakın tehlike haline gelmektedir. İrkçılık günümüzde Trump ve Trump'lı ABD'nin de yükselen değeridir. O tüm bunlarla karakterize olan bugünkü dönemin özgün bir simgesidir.

Başka bir gelişme ile engellenemezse eğer, Trump, Pompeo ve Gina Haspel ekibinin yönetimindeki ABD, dünya işçilerini ve emekçi halklarını, özellikle de Ortadoğu'nun mazlum halklarını bugünkünden de koyu bir karanlığa sürüklemeye devam edeceklerdir. Bu kadarı dahi her yerde sosyal yıkıma, ırkçılığa, faşizme ve savaşa karşı mücadeleyi yükseltmenin tam zamanı olduğunu göstermektedir.

ABD'nin Trump'la geçen dönemi

Kendisini döneme ve ABD'nin dönemsel ihtiyaçlarına uyarlayarak yoluna devam eden Trump'ın, artık belirsizliklerle geçen dönemi geride bıraktığı söylenebilir. Onun seçilir seçilmez başlattığı ilk hamlesi, ABD'nin Obama döneminde içeride ve dışarıda izlediği politikalarında değişiklikler yapmasıdır.

Bu alanda kat ettiği mesafe, icraatlarına bakılarak görülebilir:

- Öncelikle NATO'yu sorguladı ve NATO üzerinden AB'yi eleştirdi, hatta suçladı. "NATO en çok siz batılıların savunmasını yapıyor ve güvenliğinizi sağlıyor, ama siz NATO'nun askeri harcamaları için üstünüze düşeni yapmıyorsunuz. Yani tek başına biz, yani ABD finanse ediyor NATO'yu" mealinde açıklamalar yaptı ve bundan sonra böyle yapmayacaklarını belirterek, Avrupalı emperyalistleri tehdit etti.

- Obama'nın tersine, bir savaş ve katliam aygıtı olan İsrail'i tam sahiplendi. Ortadoğu'da İsrail'le tam bir kader birliği halinde, Filistin halkı başta olmak üzere, tüm bölge halklarına savaş ilan etti.

- ABD Suriye'de zaten savaşıyordu. IŞİD'e karşı mücadele yalanı ile yıllardır sürdürülen savaşın sonuna gelmişti, ama ABD'nin alanı terk etmeye niyeti yoktu. Trump Kürtlerle ilişkisinden yararlanarak sahada kalıcı olmanın adımlarını attı.

- En önemli değişiklik ise Trump'ın, daha en baştan, Obama döneminde imzalanan nükleer silah anlaşmasını tanımadığını ilan etmesiydi. İran baş düşman ilan edildi.

- Bununla uyumlu biçimde, yeminli bir İran karşıtlığının ifadesi olan, Suudi Arabistan, Mısır, BAE ve İsrail'den oluşan yeni bir saldırgan blok oluşturuldu.

- ABD'nin hegemonyası çoktandır tartışmalı hale gelmişti. Rusya'nın giderek açıktan ABD'ye kafa tutması ve Çin'in istikrarlı yükselişi nedeniyle, ABD Ortadoğu'da, Doğu Avrupa'da/Ukrayna'da ve Asya-Pasifik bölgesinde sürekli denebilecek biçimde irtifa kaybediyordu. Trump, bu konuda da hamleler yaptı. Füze fırlatmasını bahane ederek Kuzey Kore ile gerilimi tırmandırdı, hatta savaş vaziyeti aldı. Stratejik çıkarlarının bulunduğu Doğu Akdeniz'i bir savaş alanına çevirdi. Bu vesile ile Çin'i tehdit etti.

- Daha seçimler arifesindeyken dünya ticaret anlaşmalarını tanımayacağını ve ittifaktan kopacaklarını açıklamıştı. Nitekim işbaşına gelince dediğini yaptı; anlaşmaları hiçe sayıp, bloktan ayrıldı.

- Trump Paris iklim anlaşmasından da çekildi.

- Dışa dönük bu önlemleri ve değişiklikleri içe dönük önlemler izledi. Bu çerçevede, ilk elden, "Önce ABD" milliyetçi sloganı eşliğinde gümrük duvarlarını yükseltmekte ifadesini bulan korumacı bir politikada karar kılındı. Böylece, pazarlarını adeta işgal eden Çin mallarına savaş açmış oldular.

- Trump bir Wall Street milyarderi olarak toplumun yoksullarına, işsizlere, kadınlara ve göçmenlere acımasız bir savaş açtı. Bu kesimlere dönük düşmanca politikaları devreye soktu.

- 2008'de Wall Street'i de sarsan krizin tüm suçunu göçmenlerin ve mültecilerin üzerine atarak, ABD'de her daim eksik olmayan ırkçılığı tetikledi, ırkçı-faşist tirmanışa daha bir hız kazandırdı. ABD'de ırkçılık zaten bir devlet politikasıydı, daha da azdırıldı. İrkçı-faşist örgütleri ve çete-

leri korudu, kolladı. Özellikle göçmenlere ve siyahi yoksullara dönük saldırılar, linç ve kundaklama girişimleri patlama yaptı. Saldırıları katliam boyutuna çıktı. Azıllı siyahi düşmanı Ku Klux Klan ve benzeri çeteler yeniden boy gösterdi.

- Polis teşkilatına yeni yetkiler verildi, sayısı artırılarak, modern teknik ve silahlarla donatılarak daha da güçlendirildi. Karakollar işkence merkezlerine dönüştürüldü. Polis sokaklarda ve güpegündüz siyah avına çıkmaya ve yargısız infaz yapmaya başladı. Şerif ruhu canlandırıldı.

- En önemli ve öncelikli görev olarak ise ABD'nin sarsılan ve tartışmalı hale gelen hegemonyasını yeniden kazanmasını sağlamaktı. Trump, "yeni bir Amerika" ve "yeni bir dünya" şiarları ile militarizmi daha da azdırdı. Savaş bütçesini alabildiğine şişirdi. Bütçeden savaş harcamalarına milyar dolarlar ayrılmasını savundu.

Hannover Newroz'una Efrîn damgası

Newroz için önce yürüyüş yapıldı. Biri kırmızı diğeri yeşil kol olmak üzere iki koldan yürüyüşe geçildi. Kitlenin büyük bölümünü genç kuşak ve coşkulu bir başka kalabalığı temsil eden kadınlar oluşturuyordu.

Mitingin yapılacağı alana yaklaşıldı.

diğında, kitleyi sürekli taciz eden polis yürüyüş kolunun önünü kesti. Öcalan için atılan sloganları bahane ederek saldırıya geçti. Kısa bir arbede yaşanırken, kitlenin geri çekilmemesi ve kararlı bir tutum sergilemesi üzerine polis geri çekildi. Kitlenin önü açılınca yürüyüş yeni-

den başladı ve alana ulaşıldı.

Alanda sarı, kırmızı ve yeşil renkleri ile, flama, pankart ve dövizleri ile Kürt kitlesi; TKİP imzalı, orak-çekeçli bayrakları ile komünistler; kızıl bayrakları ile Avrupa DGB (RJ); kuruma ait bayrakları ile BİR-KAR, AGİF, Partizan, MLKP, DİDF, Özgürlükler ve Halklar Cephesi; yerli güçlerden MLPD, Rebell, DKP, Die Linke gibi parti ve örgütler yer aldı.

'Herne Peş' marşı ile açılan programda Die Linke Eşbaşkanı Bernd Rixenger ve Die Linke milletvekilleri, NAV-DEM Eşbaşkanları Tahir Koçer ve Ayten Kaplan birer konuşma yaptılar. Arada yapılan kısa müzik dinletisinin ardından HDP Eşbaşkanı Pervin Buldan konuştu. Buldan'ın konuşması alandaki coşkuyu da arttırdı.

Müzik dinletilerinin ardından program sona erdi.

Newroz, 17 Mart Cumartesi günü, dondurucu soğuğa ve kar fırtınasına rağmen Almanya'nın çeşitli kentlerinden otobüslerle gelen oldukça öfkeli, canlı ve coşkulu 20 bin kişinin katılımı ile Hannover kentinde gerçekleştirildi. Almanya'da PKK, PYD/YPG'ye dönük saldırı ve yasaklar furcasından Newroz da nasibini aldı. Kutlamaya çok az bir süre kala, hâlâ bir belirsizlik vardı. Alman Sol Partisi-Die Linke'nin de özel çabaları sonucu yasak kalktı.

Türk sermaye devletinin işgal saldırısının sürmesi üzerine, bu yılki Newroz'a Efrîn damgasını vurdu. Almanya ile Türk sermaye devleti arasında son dönemde yapılan kirli pazarlıklar, Alman tekellerini de protestoların hedefi yaptı. Almanya'nın yanı sıra ABD, Rusya ve BM de kutlama boyunca yoğun protestolara hedef oldu.

Doğu Akdeniz'de doğalgaz "savaşları"

Doğu Akdeniz'in zengin enerji kaynakları üzerinde yaşanan hegemonya ve paylaşım kavgası bölgede yeni bir krize yol açmış oldu. Kıbrıs Rum yönetiminin Münhasır Ekonomik Bölge (MEB) ilan ettiği sularda İtalya ile ortak doğalgaz arama çalışması yapması, krizi tırmandıran bir faktöre dönüştü. Arama çalışmalarına karşı çıkan Türkiye, İtalyan enerji devi olan Eni'ye ait bir sondaj gemisinin çalışmasına engel oldu. Bu durum, Türkiye ve AB arasında da gerilime yol açtı. Brüksel'deki AB liderler zirvesinden sonra açıklama yapan AB Konseyi Başkanı Donald Tusk, Güney Kıbrıs Cumhuriyeti'nin "AB hukuku ve uluslararası hukuk çerçevesinde kendi doğal zenginliklerini araştırıp işletme" hakkına sahip olduğunu vurgulayarak, Kıbrıs ve Yunanistan ile dayanışma içinde olduklarını ifade etmiş ve Türkiye'ye "bu eylemlere acilen son vermesi" çağrısında bulunmuştu. Dahası 26 Mart'ta Varna'da yapılacak olan AB zirvesinin bile iptal edilebileceği dile getirilerek sert bir tepki gösterilmişti.

Kıbrıs'taki sondaj çalışmasına ABD 6. Filosu'nun da dahil olduğu iddiası krizi daha da boyutlandırdı. Amerikan enerji devi ExxonMobil'in adanın güneybatısında planladığı araştırma çalışmaları ve 6. Filo'nun Doğu Akdeniz'de İsrail'le ortak tatbikat gerçekleştirmesi bu iddianın nedenleriydi. Yunan ve Rus basınının yanı sıra kimi uluslararası yayın organları da ExxonMobil'e ait iki geminin 6. Filo eşliğinde, Güney Kıbrıs'a gittiğini iddia etmişti. İddialara yanıt veren ABD, yaptığı bir açıklamayla, 6. Filo'nun ExxonMobil'i korumak için değil, fakat bölgede önceden planlanan bir tatbikat için orada bulunduğunu ileri sürmüştü.

Çavuşoğlu'nun Mısır ile Kıbrıs'ın hidrokarbon rezervlerini ortaklaşa çıkarmak için Aralık 2013'te yaptığı anlaşmayı "geçersiz" sayması sonucu, Mısır da soruna taraf oldu. Mısır Dışişleri Bakanlığı, Ankara'ya, "Mısır'ın bu bölgedeki egemenlik haklarını hedef alan ya da zayıflatan her türlü girişim reddedilecek ve onlara karşı konulacaktır" uyarısında bulundu.

Türkiye ise bölgede petrol ve doğal gaz arama çalışması yürüten uluslararası şirketlere, "Rum tarafına güvenerek hadlerini ve güçlerini aşan işlere alet olmamalarını tavsiye etmek" biçiminde tehditler savurdu. Erdoğan, bölgede KKTC'nin ve Türkiye'nin rızası olmaksızın bir adım atılmayacağını söylemiş, "Kıbrıs ve Ege'de haddini aşanları ikaz ediyoruz. Bunların efelikleri bizim uçaklarımızı görene kadardır" açıklamasını yapmıştı.

2000'Lİ YILLARIN BAŞINDA KIZIŞAN ENERJİ KAVGASI

Hidrokarbon rezervlerinin Doğu Akdeniz'de keşfedilmesiyle beraber başlayan enerji paylaşım kavgaları, sadece bölgede değil, uluslararası alanda da önemli bir kriz etkenine dönüşmüş durumdadır. Güney Kıbrıs'ın 2011 yılında Afrodit, İsrail'in 2010 yılında Leviathan, Mısır'ın ise 2015 yılında Zohr bölgesindeki enerji rezervlerini bulması, bölgeyi enerji merkezi haline getirdi. Doğu Akdeniz'de bulunan enerji miktarı hakkında, ABD Jeolojik Araştırmalar Merkezi'nin 2010 yılında yayımladığı rapor da bunu doğrulamaktadır. Rapora göre, Kıbrıs Adası ile İsrail arasında kalan ve Leviathan olarak tanımlanan bölge, Mısır ile Kıbrıs Adası arasında kalan ve Nil olarak tanımlanan bölge, Girit Adası'nın güneydoğusunda kalan ve Herodot olarak tanımlanan bölge ile Kıbrıs Adası etrafındaki bölgede, özetle tüm Doğu Akdeniz'de, toplam değeri 3 trilyon dolar olan 60 milyar varil petrole eşdeğer hidrokarbon rezervi bulunduğu iddia edilmektedir.

Bu durum, küresel emperyalist güçlerin ve dev petrol tekellerinin iştahını kabartırken, Akdeniz'in kıyı devletleri arasındaki rekabeti de kızıştırmaktadır. Önemli rezervlere sahip olan İsrail, Mısır ve Güney Kıbrıs gibi öteki bölge ülkeleri arasında doğalgazın çıkarılması konusunda belli bir işbirliği yaşansa da bu, bölgenin toplamındaki hakimiyet yarışını kızıştırdığı gerçeğini ortadan kaldırmamaktadır. Aralarında ciddi siyasal sorunlar bulunan İsrail, Filistin, Lübnan, Mısır, Suriye, Güney Kıbrıs ve Türkiye arasındaki gerilim, enerji rezervleri üzerindeki hakimiyet kavgasıyla daha da şiddetlenmekte ve istikrarsızlık derinleşmektedir. Zira sözü edilen tüm bu ülkeler, enerji kaynakları üzerinde hak iddia etmekte ve her biri ilan ettiği ve aralarında anlaşmalarını kendi Münhasır Ekonomik Bölge'lerinde (MEB) sondaj çalışması yürütmekte, bu da rekabete ve paylaşım kavgasına

yeni boyutlar kazandırmaktadır. Türkiye ve Güney Kıbrıs, İsrail ve Lübnan, Mısır ve Türkiye arasında yaşanan anlaşmazlıklar bunun yaşanan somut örnekleridir.

Zengin enerji kaynaklarına sahip olan bu bölge ülkeleri, aynı zamanda enerji ticaretinde ihracatçı ülkeler konumundadırlar ve Avrupa'nın doğalgaz ihtiyacını karşılayacak potansiyeli barındırmaktadırlar. Bu olgu, bölgedeki güç dengelerini şekillendirdiği gibi küresel emperyalist güçleri de taraf haline getirmekte, dolayısıyla bölgedeki krize ve sertleşen rekabete uluslararası bir boyut kazandırmaktadır.

ÇIKARILACAK GAZIN AVRUPA'YA TAŞINMASI SORUNU

Doğu Akdeniz'deki enerji kaynakları, Batılı emperyalist devletler ve şirketler için büyük bir yağma alanı olmanın yanı sıra, Rusya'ya olan enerji bağımlılığına son vermenin de başlıca aracı olarak ele alınmaktadır. Dolayısıyla AB ve ABD'nin enerji devleri, Doğu Akdeniz'e üşüşmüş ve bölgedeki kaynakları özellikle de Avrupa Birliği pazarına taşıma çabasına girişmiş durumdadırlar. Ancak bölgede keşfedilen ve çıkarılacak olan enerji kaynaklarının uluslararası pazarlara, özellikle de Avrupa'ya nasıl taşınacağı da önemli sorunlardan biridir ve üzerinde herhangi bir anlaşmaya varılmış da değildir.

Henüz bir anlaşmaya varılmasa da İsrail, Yunanistan ve Kıbrıs Rum Yönetimi'nin Afrodit sahasında bulunan doğalgazın tüketici pazarlarına nasıl ulaştırılacağına ilişkin belli alternatiflerden söz edilmektedir. Bu üç ülkenin 2013'te vardıkları anlaşmadan hareketle, çıkarılacak gazın deniz altındaki doğal gaz boru hattıyla Girit'e, oradan da Yunanistan'a ve nihayet İtalya üzerinden Avrupa'ya ulaştırılması seçeneklerinden biri olarak görülmektedir. Bir başka seçenek ise Lübnan ve Suriye üzerinden Türkiye'ye, buradan da Avrupa'ya ulaştırılmasıdır. Ulaştırılması tercih edilebilecek en ekonomik yolun Türkiye'den geçmekte olduğunun

ileri sürülmesinden hareketle, gazı doğrudan Türkiye'ye ulaştırmak ve buradan da tüketici pazarlara aktarmak, üçüncü bir seçenek olarak görülmektedir.

Tercih edilebilecek tüm bu seçenekler için yapılması gereken toplam yatırımın on milyarlarca dolar tuttuğu söylenmektedir. Yanı sıra İsrail ve Kıbrıs açıklarında 2010-11'de bulunan doğalgazın Avrupa'ya taşınması sorununun da Doğu Akdeniz'deki enerji kavgasına yeni bir boyut kazandıracağı, kavganın taraflarınca ileri sürülmektedir.

ENERJİ KAYNAKLARI ÜZERİNDE SÜREN REKABET

Dünyada doğalgaz tüketiminin artışına paralel olarak doğalgaza olan ihtiyaç da büyümektedir. Sadece Çin ve Hindistan'ın toplam enerji ihtiyacının dünya enerji tüketiminin %10'unu aştığı ileri sürülmektedir. Kaya gazı gibi alternatif enerji kaynaklarının kullanılması da doğalgaz ihtiyacını ortadan kaldırmamaktadır. Bu durum, Doğu Akdeniz'deki zengin enerji kaynaklarının küresel düzeydeki önemine işaret etmektedir. AB'nin Rusya'ya olan enerji bağımlılığı da bunu özellikle önemli kılmaktadır. Zira AB ülkelerinin ham petrolde %90, doğalgazda %66, katı yakıtlarda %42 ve nükleer yakıtta da %40 dışa bağımlı olduğu ileri sürülmektedir. Türkiye de dışa bağımlı ülkeler arasındadır ve yıllık enerji ithalatının %64'ünü Rusya'dan, %19'unu da İran'dan karşılamaktadır.

Enerji kaynakları konusunda bölge devletleri arasında gerilim tırmanırken, emperyalistler arası rekabet de kızışmaktadır. Bölgedeki doğalgaz arama ve çıkarma çalışmalarını büyük petrol ve doğalgaz tekellerinin yapıyor olmasından hareketle ABD, AB ve Rus emperyalistleri de soruna dolaysız olarak taraf olmuş durumdadırlar. Bölgeye üşüşen enerji devleri arasında ExxonMobil ile Eni'nin yanı sıra, BP ve Total'in olması bunu açıklayan temel etkenler arasındadır.

Tüm bu gelişmelerin Doğu Akdeniz'le sınırlı olmayıp Ortadoğu'daki gelişmeleri de etkilediği ve giderek uluslararası bir boyut kazandığı bilinmektedir. Dolayısıyla son yıllarda Doğu Akdeniz'de, Ortadoğu'da ve birçok bölgede süren kapitalist rekabetin, emperyalist savaş ve saldırganlığın gerisinde, bir dizi temel başka sorunun yanı sıra, aynı zamanda petrol ve doğal gaz zenginliklerine el koymak da vardır.

“Mahşerin Dörtlüsü” ve dönemin siyasal ruhu

Birinci ve onu tamamlayan ikinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın yaratmış olduğu dengelerin 21. yüzyılda artık sürdürülemez olduğu gerçeği, hemen her siyasal kesimden herkesin hemfikir olduğu bir olgudur. İlk çeyreğini neredeyse doldurduğumuz bu yeni tarihsel süreçte gelişmelerin ne yönde seyredeceği ve nasıl sonuçlar doğuracağı büyük bir muamma gibi görünse de emperyalist güçler arası bir kapışmanın ön günlerini yaşadığımızı söylemek hiç de abartılı olmayacaktır. Bütün iktisadi ve siyasal süreçler bu yöne akmakta ve buna bağlı olarak toplumsal meselelerde her geçen gün yeni fay hatları oluşturarak kapsamını genişletmektedir.

Her şeyden önce, kapitalist emperyalist düzenin varmış olduğu sınırlarda içinden çıkamadığı ekonomik kriz -ki bu artık bir siyasal kriz hali olarak da bir somutluk kazanmış bulunuyor- giderek yönetilebilir olma sınırlarından çıkmış, büyük bir buhran öncesinin dinamiklerini biriktirmiştir. İkinci olarak, istisnasız büyük güçlerin tamamında şu an bir siyasal kriz hali mevcuttur ve daha da derinleşeceği çok kesindir. İliklerine kadar gericileşmiş sermaye düzeninin, başta işçi ve emekçiler olmak üzere ezilen kitlelere artık vadebileceği bir şeyi kalmadığı gibi, onları yeniden bir yıkımla baş başa bırakacağı, aldığı savaş nizamından bellidir. Yani ekonomik kriz hali ve onun tetiklediği siyasal kriz, içinde bulunduğumuz zaman diliminin ruhunu bütün bir somutluğuyla anlatmaktadır. Sermaye düzeninin yaşadığı krize koşut olarak toplumsal anlamda tam bir çöküş ve dibe vuruş ise resmi tamamlayan üçüncü ve de en önemli parçayı oluşturmaktadır.

İktisadi krizin kapitalizmin kabesinden başlayarak küresel boyutlara ulaştığı ve geride bıraktığımız 10 yıl içerisinde sistemin hâlâ da toparlanamadığı, bu bir yana sarsıntının daha da şiddetli artçı krizler halinde devam ettiği ve edeceği biliniyor. Bu iktisadi yıkımı siyasal cephe- de militarizm, siyasal gericilik ve yükselen bir eğri halinde faşist akımların güçlenmesi takip ediyor. İktisadi ve siyasal bunalımın vardığı boyutları anlamak açısından Trump'lı ABD'ye, onun ticaret savaşları politikasına, ulusal korumacı ekonomik adımlarına, Merkel'li Almanya'ya ve onun tekeline aldığı Avrupa Birliği'ne, ebedi iktidarı ile Putin Rusya'sına ve son olarak Çin'de ikinci dönem kuralını kaldırarak kendini Çin'in yeni sahibi ilan eden Xi Jinping'e bakmak yeterlidir. Bu tablo dönemin ruhu konusunda yeterli açıklık-

ta bir fikir vermektedir.

Oysa ki daha düne kadar, yeri göğü inleterek, toplumlari ortadan kalkan sınırlara ve ulus devletlerin ortadan kaldırılmasına ikna etmeye çalışıyorlardı. Post-modernizm yepyeni bir kültür, sanat, şiir, roman, sinema vb. diye neo-liberal aydınlar tarafından kulakları sağır edercesine pompalanıyor ve “tarihin sonu” türküleri besteleniyordu. Hakikatin böyle olmadığını söyleyenler dinazor diye tanımlanıyor, aşağılanıyorlardı. Halbuki içten içe her yanıla çürüyen, çürüdükçe bunalımı derinleşen ve derinleşen bunalımı ölçüsünde de yıkıma doğru sürüklenen, bizzat bu gerici sermaye düzeniydi.

Kapitalist emperyalist sistemin içinde bulunduğu kriz hali, her ne kadar 2008 yılı milat kabul edilse de çok daha öncesine dayanmaktadır ve bugünlere birikimlerle gelmiştir. Kapitalist sistemin istisnasız bütün ekonomik krizlerine yanıtı yeniden bir yağma ve talandan başka bir şey olmamıştır ve de olamayacaktır. Bu sonuç kapitalizme içkin temel bir yasadır, deyim ugunsu onun amentüsüdür. 1970'li yılların petrol krizi, '80'li yıllara damgasını vuran neo-liberal saldırılar, Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından Birinci Körfez Savaşı, Yugoslavya'nın parçalanması, İkinci Körfez Savaşı, Afganistan'a müdahale, “Arap Baharı”, ardından Libya'nın işgali ve yağmalanması, Yemen'in yıkımı ve sonuç olarak sekizinci yılına girecek olan Suriye savaşı... Yine bir başka şekilde cereyan etse de bu militarist vahşetin devam ettiği Ukrayna'ya, Kuzey Kore'ye karşı olası bir müdahale ve onun da ötesinde Pasifik'te Çin'e ya da doğu Avrupa üzerinden Rusya'ya karşı yapılması olasılık dahilinde müdahaleler korkunç bir felaketin ön işaretleri olarak görülmelidir.

Bunun en somut ve son örneği, İngiltere ve Rusya'ya karşı karşıya getiren iki ajan ve bir işadaminin öldürülmesi ve

akabinde yaşananlardır. 11 Mart günü İngiltere'nin Salisbury kentinde çift taraflı çalışan Rus kökenli ajan Sergey Skripal ve kızının öldürülmesi, bir anda tarafları en ileri düzeyde tepkilerle karşı karşıya getirebiliyor. Anında diplomatların -ki bunlar aslında resmi ajanlardır- karşılıklı kovulmasına ve yaptırımlara başvuruluyor. Olay gerekirse bir müdahaleye sebep olarak gösterilebiliyor.

Bu konuda İngiltere'nin hiçbir delile dayanmaksızın yarattığı kriz ve arkasına aldığı ABD, Almanya ve Fransa üçlüsü gerçek anlamıyla ve bir kez daha ikiyüzlüce anti-Rus bir kampanya başlatmış bulunuyorlar. Skripal ve kızının Sovyetler Birliği döneminde bulunmuş olan bir sinir gazı (Noviçok) ile öldürüldükleri ve bunun da uluslararası kimyasal silahlı bir saldırı kategorisinde olduğu değerlendirilmeye başlanmıştır. Bu çok ağır bir suçlamadır ve yaptırımları da bir o kadar büyüktür. En azından uluslararası hukuk açısından, uyulup uyulmamasından bağımsız olarak, bu böyledir. Tarafsız laboratuvarlar tarafından tescil edilmesi durumunda, Rusya'ya karşı yeni yaptırımlar ve ülkedeki kimyasal silahların envanteri ve denetimi zorunlu hale getirilebilir. İngiltere'nin ilk etapta amaçladığı da bu olsa gerek.

Tabii ki bu gelişmeler Ukrayna ve Kırım sorununda kuyruk acısı olan Almanya ve Fransa'yı İngiltere'nin arkasında hizaya sokarken, Suriye'deki gelişmeler üzerinden ABD'nin de ikiz kardeşinin yanındaki yerini almasına yetti de arttı bile. Ayrıca İngiltere'nin Rusya karşıtı hamleleri bununla da sınırlı değildir. Rus oligarklarının finans merkezi olan Londra uzunca bir süredir Rusya'ya karşı çok provokatif ve saldırgan bir dil kullanıyor. Zaten 2016 yılında Baltık Denizi'nde yaptığı askeri tatbikatla ikili ilişkileri alarm verici bir düzeye çıkarmıştı. Bu son “kimyasal saldırı” meselesi şayet bir yalan değilse -ki olma ihtimali çok yüksek-, ikili

ilişkileri onarılamaz bir noktaya götürdüğü anlaşılmaktadır. Kuşkusuz burada ikili ilişkiler olarak kastettiğimiz, İngiltere ve Rusya arasındaki ilişkiler özgülünde, daha genel ve küresel çapta Rusya ve Çin ile ABD, İngiltere ve Almanya/Fransa arasındaki ilişkilerdir. Daha ötesi, İngiltere Başbakanı Theresa May'in NATO'nun 4. ve 5. paragraflarına atıfta bulunması ve ortaklarını göreve çağırması çok sıradan bir gelişme değildir. May bu hamlesiyle elini yükselterek, dünyayı bir NATO üyesinin topraklarında kimyasal bir saldırı yapıldığına inandırmaya çalışmaktadır. Gelişmeler emperyalist güçler arasındaki kapışmaların vekalet savaşlarından çıktığının ve giderek tehlikeli boyutlar kazanarak, bir dünya savaşına everildiğinin işaretleri ile doludur.

Kısaca özetlemek ve örneklemek gerekirse, dönemin siyasal ruhunu “Mahşerin Üçlüsü”, sonucunu ise “Mahşerin Dördüncüsü” belirleyecektir. Aslında mitolojide tümüne bir arada “Mahşerin Dörtlüsü” deniyor ve dört atlı üzerinden bir betimleme yapılıyor. İlk üç atlı, savaş, yıkımı, yoksulluğu, kıyameti temsil ederken, dördüncüsü kurtuluşu, mücadele ve özgürlüğü simgelemektedir. Gericici sermaye düzeni bugün üç atlısını dizginlerinden boşalırcaasına devasa bir savaş makinesi öncülüğünde emekçilerin ve ezilen halkların üzerine sürmektedir. İnsanlık büyük bir felakete karşı karşıya bulunmakta ve giderek de o felakete doğru koşar adım ilerlemektedir. Bütün bir gezegeni kısa sürede taş devrine çevirebilecek güçte nükleer ve atom başlıklı silahlar olduğu ve bir dokunuşla bunun gerçekleştirilebileceği biliniyor. Günümüz dünyasında artık bu dokunuşu yapabilecek çok sayıda “akıllı”nın olduğu da herkesin malumu.

Gericici sermaye düzeninin hali pürmelali kısaca özetlemeye çalıştığımız gibidir ve bu sadece biz komünistlerin kendilerine özgü subjektif bir gözlemi de değildir. Kendi akıl hocaları, düşünce kuruluşları, bir parça namuslu bilim insanları da aynı şeyleri söylemekte ve tehlikenin boyutlarına dikkat çekmeye çalışmaktadırlar. Mitolojik bir metafor olarak dördüncü atlı, bugünün ezilen ve iliklerine dek sömürülen işçi sınıfı ve emekçileri ile mazlum halklarından başkası değildir. Tarihin akışı bir kez daha onların omuzlarına insanlığın mutlu geleceği için ağır bir sorumluluk yüklemiştir. O halde her şey dördüncü atlı ve onun tarih sahnesindeki onurlu yerini alması için...

Kadınlardan yükselen eşitlik ve özgürlük sesleri

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü eylemleri, bu yıl, dünya çapında da belli bir yaygınlıkta ve kitlesellikle gerçekleşti. Farklı ülkelerde kendi özgünlüğünde talep ve şiarlar öne çıkarken, sömürüye, cinsiyet eşitsizliğine ve kadına yönelik cinsel şiddete karşı tepkiler ön plandaydı.

İspanya'da gerçekleşen kadın grevinde ücret eşitsizliği ve cinsel şiddete karşı ses yükselirken, İran'da hicaba (örtünmeye) karşı tepki, Pakistan, Nikaragua, Arjantin'de kadın cinayetlerine, Bangladeş, Ekvator, Guatemala'da cinsel şiddete karşı öfke öne çıktı.

Çeşitli Avrupa ülkeleri, Amerika, Rusya gibi emperyalist-kapitalist sistemin merkezlerinde ise cinsiyet eşitsizliği ve sömürü politikalarına tepki ise diğer sorunların yanı sıra daha belirgin olarak kendini gösterdi. Farklı eylem biçimleri gerçekleşirken, İspanya'nın yanı sıra İtalya'da da bir günlük grev gerçekleşti.

"BİZ DURURSAK DÜNYA DURUR"

Geçen yıl 8 Mart'ta, Amerika başta olmak üzere, bir dizi ülkede gerçekleşen kadın grevi, bu yıl 5 milyon kişinin katılımıyla İspanya'da gerçekleşti. Grev öncelikli olarak ücret eşitsizliği, şiddet ve tazime karşı gerçekleşti. 8 Mart komisyonu tarafından örgütlenen greve, 10 sendika destek verdi, ülke çapında 2 saatlik iş bırakıldı.

İspanya'da gerçekleşen grevin talepleri ve kitlesel katılımının yanı sıra dikkat çekici yanları da vardı kuşkusuz.

Sağ kanat iktidar partisi, eyleme, "kadın haklarını savunmaktan çıkarak", "anti-kapitalist" olduğu için karşı çıktı. Keza, grevin en fazla öne çıkan sloganı "Kadınlar olmadan devrim olmaz" sloganı idi ve "1917 gibi hissediyoruz" söylemleri de eylem hakkında fikir vermekteydi.

İspanya'da kadın grevi, bir süredir kapitalizmin krizinin yarattığı öfke ve buna karşı gerçekleşen grev ve direnişlerin uzantısıydı. Aynı zamanda, geçtiğimiz yıl, İspanya'nın temel gündemlerinden biri olan Katalonya'nın bağımsızlığı için verilen mücadele ve gerçekleşen kitle hareketinin yansımaları da Katalonya'da kitlesel eylemlerle kendini gösterdi.

Eyleme kadınların hakim olmasıyla birlikte, çok sayıda erkeğin de katılım göstermesinin anlamlı olduğunu ifade etmek gerekir.

8 MART EYLEMLERİNDEN YANSIYANLAR

8 Mart'ta dünya çapında gerçekleşen eylemlere bütünsel olarak bakıldığında, sömürü politikalarına, ücret eşitsizliğine, kadının cinsel ezilmesine ve şiddete karşı tepkilerin öne çıktığını görmekteyiz.

Kapitalizmin krizi gün geçtikçe derinleşiyor. Emperyalist-kapitalist düzenin hegemonya mücadelesi, savaşlar ve saldırganlık politikaları dünya ölçüsünde siyasal gericiliği tırmandırıyor. Bu tablonun işçi ve emekçi kitlelerle, bir parçası olan işçi ve emekçi kadınlara yansımaları ise ekonomik yoksunluk, yıkım ve şiddet olarak yaşanıyor. Gerçekleşen eylemleri

de dünya ölçeğinde emekçi kitlelerin artan huzursuzluğunun dışavurumu olarak görebilmek gerekiyor. Sınıf ve kitle mücadelesi inişli-çıkışlı olarak, yaygınlıkla ve süreklilikte devam ediyor ve geçtiğimiz yıldan bu yana ivme kazanan kadın eylemleri de bu kitle hareketinin ve sosyal mücadelenin bir parçası olarak yaşanıyor.

Kuşkusuz ki, içinden geçtiğimiz tarihsel dönemde en temel sorun, kitle hareketine ve sosyal mücadelelere önderlik edecek ve devrimci bir mecraya yöneltecek devrimci partilerin yokluğu ya da zayıflığı sorunudur.

Kadın eylemlerinde kitleselliğine, işçi ve emekçi kadınların belirgin katılımına ve anti-kapitalist söylemlerine rağmen önderlik sorunu kendini göstermektedir. En başta kimi ülkelerde gerçekleşen eylemlerde belirgin olarak feminist örgütler öne çıkmaktadır. Her ne kadar, kitle hareketinin dinamiklerinin etkisiyle, feminist örgütler de kadın ezilmesinin kaynağı olarak kapitalizmin ortadan kaldırılması çağrısını öne çıkarsalar bile, hareketin yapısal zaafı ve ideolojik çarpıklıkları kendini gösterebilmektedir.

Ağırlığını işçi ve emekçi kadınların oluşturduğu kadın eylem ve grevleri, toplumsal mücadeleler için önemli bir potansiyeli gösteriyor. Kuşkusuz ki bu tabloya yön verebilecek, dünya ölçeğinde yükselen kadın hareketini devrimci bir rotaya yönlerebilecek, kadınıyla erkeğiyle sınıf hareketinin kendisi ve ona yönlerecek devrimci özneler olacaktır.

Brezilya'da Marielle Franco için eylemler

İnsan hakları savunucusu Marielle Franco'nun katledilmesinin ardından Brezilya'da on binlerce kişi sokaklara çıktı.

Kadınların yoğun olarak katıldığı eylemlerin en kitlesel olanı 15 Mart günü Rio'da gerçekleşti. Belediye Tiyatrosu önünde yapılan eyleme on binlerce kişi katılırken, Sao Paulo ve diğer kentlerde de eylemler yapıldı.

Brezilya'nın Rio de Janeiro kentinde yaşayan 38 yaşındaki Marielle Franco, 14 Mart günü aracındayken başka bir araçtaki iki kişinin silahlı saldırısı sonucu öldürüldü.

Sosyalizm ve Özgürlük Partisi (PSOL) üyesi Marielle Franco solcu, feminist, siyahi, lezbiyen ve insan hakları savunucusu olarak tanınıyordu.

Küçükçekmece EKK'dan kahvaltılı forum

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu'nun (EKK) her ay düzenlediği kahvaltılı forum 18 Mart'ta gerçekleştirildi.

Sabah saatlerinde bir araya gelen işçi ve emekçi kadınlar ilk olarak kahvaltı yaptılar. Kahvaltının ardından başlayan forum bölümünde öncelikle kadın işçilerin yaşadıkları sorunların üzerinde duruldu. Çifte sömürüye, aşağılanmaya, baskıya maruz kalan kadınların aynı zamanda gericiliğin yıkıcı sonuçları ile de boğuştuğu vurgulandı.

Konuşmalarda öne çıkan bir diğer başlık ise çocuk istismarı oldu. %700 artan çocuk istismarı istatistiğinin arkasında yatan nedenlerin sorgulandığı konuşmalarda gericiliğin zihniyetin çocukların bedenlerine dek ulaştığına dikkat çekildi. Son dönemde öne çıkan gericiliğin ve çıkarılmak istenen yasaların hatırlatıldığı konuşmada, istismar sorununun çözümünün kadının kurtuluşu mücadelesinin bir parçası olduğu ifade edildi.

İşçi kadınların özellikle fabrikalarında yaşadıkları sorunları aktardıkları forumda örgütlenmenin önemine vurgu yapıldı.

Forumda son olarak Küçükçekmece EKK'nın bir sonraki buluşması planlandı.

Okyanusun içinde harekete geçen bir damla

Elizaveta Kovalskaya

Kuşağının serf doğan tek kadın devrimcisi olan Elizaveta Kovalskaya, toprak sahibi bir baba ve hizmetindeki bir serfin "gayri meşru" çocuğudur. Gözlerini açtığı dünyanın acımasızlığıyla küçük yaşlarda tanışır. Zenginlerin özgür doğduğu, diğer kesimlerin doğuştan serf olduğu bir dünyadır bu. İnsanlar alınıp satılmaktadır. Çocuklar arasında da ayrımlar vardır: "meşru ve gayri meşru" çocuklar gibi...

Toprak sahibi babası, Kovalskaya ve annesini resmi kayıtlara geçirerek onları serflikten çıkarıp orta tabakaya mensup "özgür" yurttaşlar yapar. Çocukluğu boyunca alınıp-satılmaktan, annesinden ayrılmaktan korku duyarak yaşayan Kovalskaya, ancak 1861'de serflikin tümden ortadan kaldırılmasıyla iç huzura kavuşur.

Çocukluğunda en yakın dostu; aynı kaderi paylaştığı, bir kontun köylülerinden "gayri meşru" bir çocuk olarak doğan ve Kovalskaya'nın babası tarafından satın alınıp "özgürleştirildikten" sonra çiftliklerinde çalıştırılan, genç bir kemancıdır. Kemancı Elizaveta'ya okuma-yazmayı öğretir, ona Puşkin, Lermontov'un şiirlerini okur. Puşkin'in ulusal uyanış motifleri taşıyan şiirleriyle tanışması, serflikin kaldırılmasını da şiarlaştıran Dekabristleri tanımaya vesile olur. Elizaveta, ayrıca subay olan babasının pek çok arkadaşından, insanların alınıp satılmasına karşı çıkan Dekabristlerin hikayelerini dinler. Çarın bu nedenle onları hapse attığını, sürgüne gönderdiğini, astığını öğrenir ve çara karşı ilk olumsuz düşünceleri bu evrede filizlenir.

Gençliği Rusya'da kadın hareketinin ivmelendiği bir sürece denk gelen Elizaveta, okulu bitirdikten sonra babasından miras kalan evlerde yüksek öğrenim için kadınlara ücretsiz dersler vermeye başlar. Evinde fizik, kimya, doğa bilimleri, ekonomi politik, tarih vb. üzerine dersler düzenler. Aynı zamanda bulunduğu bölgede okuryazarlık derneğine üye olur, burada ders verir. Yoksul kesimlerden okuryazar derneğine gelen kadınlar için bir okul oluşturmaya girişir. İlgili kadın işçileri kendi evine davet ederek onlara Rus edebiyatı okutur, Paris Komünü'nü anlatır. Ağırıklı olarak kadın sorununu tartışır. Kadınların üniversitelere katılabilmesi için eğitim bakanlığıyla görüşmelerden imza toplamaya pek çok çalışmanın içinde yer alır.

Kadınlara bilimsel eğitim veren Alarçinskii kurslarının merkezi olan St. Petersburg'a gitmesi çok uzun sürmez. St. Petersburg'da kısa zamanda pek çok eği-

tim grubuyla ilişki içine girer. J. S. Mill'in *Siyasal Ekonominin İlkeleri*, Çernişevski'nin *Nasıl Yapmalı* vb. eserleri üzerine okumalar, tartışmalar yapılır. Canlı bir atmosferin içindedir. Bu süreçte yaşadığı bir hastalık sonucu Zürih'e gitmek durumunda kalan Elizaveta, Zürih'te de çeşitli devrimci akımlarla, Lavrizm ve Bakuninizm'le temasa geçer. Sağlığına kavuşur kavuşmaz devrimci propaganda faaliyeti için Rusya'ya yola çıkar. Fabrika içinde çalışmaya uygun olmayan sağlığı nedeniyle fabrika yakınlarında bir okulda öğretmenliğe başlar. Köyün genç insanlarıyla tanışması, bu fabrika işçileri arasında devrimci propaganda çalışması yapması çok zaman almaz. Tabii peşinden polis takibinin gelmesi de.

Metal işçileri, gençler içinde yürüttüğü çalışmalarla buralarda çevreler örgütlemeye devam eden Elizaveta, 1879'da bir valinin suikast sonucu öldürülmesi üzerine ağırlaşan polis takipleri ve tutuklamalar nedeniyle yeraltı çalışmasına geçmek durumunda kalır. Her ne kadar örgütlü olmasa da çalışmaları dönemin popülist hareketinin en güçlü örgütlerinden Toprak ve Özgürlük çizgisinde ilerlemektedir. Toprak ve Özgürlük'ün Halkın İradesi ve Kara Paylaşım olarak ikiye bölünmesinde, programında terörizmin bir biçimini şart olarak koyan, merkezi yönetimden ziyade yerel düzeyde fabrika, toprak sahipleri, polis vb. ne yönelik saldırıları önüne alan Kara Paylaşım'da yer alır. Burada tanıştığı Şchedrin'le siyasi çalışmanın taktikine ilişkin politik tartışmaların bir sonucu olarak ekonomik temelli terör eylemleri ve işçi sendikaları örgütlenmesi üzerine pratik bir program hazırlığına girişirler.

Bir fabrika sahibinin, hammadde-ri çalışacağı düşüncesiyle işçileri geceleri fabrikaya kilitlediği, gece çıkan yangında

çok sayıda işçinin yandığı haberi üzerine bununla ilgili acilen bir terör eylemi yapılmasını önerirler. Önerinin karşılığını alamamaları sonucu Şchedrin ile birlikte partiden ayrılırlar.

1880'de devrimci ruh halinin yoğun yaşandığı, özellikle gençlik muhalefetinin yüksek olduğu Kiev'e geçerler. Elizaveta, Şchedrin ile birlikte sonrasında Güney Rusya İşçileri Birliği için temel oluşturan bir program hazırlar. İlk programlarında hedef olarak önlerine mevcut düzenin sosyalist bir sisteme dönüştürülmesini koyarlar. Bunu sağlayacak olan bir halk devrimidir ve bu devrimin ön koşulları olarak köylü komünlerini, Rus halkının işçi kooperatiflerine, özyönetime olan eğilimini örnek gösterirler. Halk devriminin, halk ayaklanmasının temel olarak "toprak talebi" doğrultusunda mümkün olacağını, bunun içinse halka özgüven vermenin, onları isyana sevk etmenin zorunluluğunu savunurlar. Bu amaçlar doğrultusunda da halkın anlamayacağı, sistemin merkezine yönelen siyasi terörden ziyade halkın acil demokratik çıkarlarını savunan ekonomik terör eylemlerine ağırlık verirler. Bu tarz terör eylemlerinin halkın mücadele etme ve örgütlenme isteğini arttıracığını öne sürerler. Aydınların kırsal alanda siyasi çalışma yapmasının imkansız hale gelmesi de hesaba katıldığında böylesi bir çalışmanın kentlerdeki işçiler arasında daha kolay yapılabileceği ve köylere dönen bu kent işçilerinin de kırsal alandaki faaliyetin yürütücüsü olacağı öngörülür.

Elizaveta ve Shchedrin ortaya koydukları bu programı kabul edecek insanları aramaya başlarlar, aydın kesimlerden gelen gençler ve fabrika işçileri arasından ilişkiler çıkarırlar. Başka ilişkiler çıkarmak için sahte kimliklerle bir demiryolu atöl-

yesinde teknik ressamlık işi yaparlar. Bu atölyede samimi üç genç işçiyle kurdukları ilişki, tophane işçileri arasında çalışma yürütme olanakları doğurur. Tophane işçileri arasında Güney Rusya İşçileri Birliği'nin kurulmasını sağlarlar. Burada program ve taktiklere uygun bir şekilde siyasi çalışma yürütmeye başlarlar. Güney Rusya İşçileri Birliği çevresi Shchedrin ve Elizaveta ile birlikte on kişilik bir işçi grubuyla işe başlar. İlk olarak tophane işçilerinin taleplerini içeren, yapılmadığı takdirde müdürü idam etmekle tehdit eden bildirimler hazırlanır. Fabrika yönetimi ardı ardına dağıtılan bildirimlerin sonucu kimi talepleri yerine getirir, çalışma saatleri kısaltılır, geç kalmayla ilgili yaptırımlar hafifletilir. Özgüven kazanan işçiler tüm taleplerin karşılanması için çalışmalarına devam ederler. Elizaveta ve Shchedrin kentten çok uzak yerlerde, gizlilik koşullarında düzenledikleri toplantılarla yaklaşık yedi yüz işçiyi örgütlerler. Bu çalışmalarda her zaman için işçilerin kendi davlarına sahip çıkmalarını ve inisiyatif geliştirmelerini gözetirler.

Siyasi çalışmaları nedeniyle her yerde izlenen Elizaveta ve Şchedrin 1880 Ekim ayında tutuklanırlar. Seyyar bir askeri mahkemeye çıkarılırlar ve ölüm cezasına çarptırılırlar. Daha sonra cezaları ömür boyu kürek cezasına çevrilir. Elizaveta Moskova'ya sevk edilir. Uzun yılları bulan hapislik yaşamı da mücadeleyle geçer. 1903'te Sibirya'ya sürgün edilir, 23 yılı sürgünde geçer. Bitiminde yurtdışına kaçar. Tarih 1917'yi gösterdiğinde Ekim Devrimi'nin hemen öncesinde Rusya'ya gelir. Sovyet rejimi altında çalışır. 1933'te yaşama veda eder.

Siyasi yaşamı boyunca kitleler içinde olabilecek en iyi anıları bırakmış ilk dönem devrimcilerinin izine rastladığını söyleyen Elizaveta, insanların bir grup ya da bireyin faaliyetinin özetini yapmaya çalıştığında ve doğrudan elle tutulur sonuçlar bulamadıklarında faaliyetin bir başarısızlık olduğu sonucuna varmalarını eleştirir ve buna bir soruyla cevap vermiş olur: "Suya fırlattığınız bir taşın yol açtığı dairelerin tamamını nasıl sayabilirsiniz ki?"

Elizaveta okyanusun içinde bir damlaya benzetilebilir, fakat bir damla harekete geçtiğinde tüm okyanus suları harekete geçmiştir. Ölümünden yıllar sonra bugün bizlere ulaşması bu gerçeği doğrulamaktadır.

* Yararlanılan kaynak: **Beş Narodnik Kadının Anıları, Beş Kızkardeş** - Barbara Alpern Engel, Clifford N. Rosenthal.

DGB 3. Genel Kurulu Sonuç Bildirgesi

Sessizliğe çığlık, karanlığa ışık ol!

Devrimci Gençlik Birliği olarak “Sessizliğe çığlık, karanlığa ışık ol!” şiarı ile 3. Genel Kurul’umuzu 17-18 Mart tarihlerinde İstanbul’da topladık.

Genel kurulumuzu ‘68 hareketinin 50. yılında topladık. Dünyada yayılan karanlığa ışık olan ‘68 hareketi kitlelerin sokağa döküldüğü, sessizliğe çığlık oldukları, devrim provalarının gerçekleştiği bir dönemdi.

DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE YAYILMAYA ÇALIŞILAN KARANLIK

Bugün emperyalist kapitalist barbarlık dünyayı hızla bir yok oluşa sürüklüyor. Başta Suriye olmak üzere Ortadoğu’da emperyalistlerin ve işbirlikçisi devletlerin, dinci faşist çetelerin sömürü savaşları devam ediyor. Yüz binlerce insan bu kirli savaşlarda katledilirken milyonlarca ise göç ederek mülteci konumuna düşüyor. Emperyalistlerin ve Türk sermaye devleti gibi işbirlikçisi devletlerin yürüttüğü bu savaşta her gün dengeler değişiyor. Türk sermaye devletinin bölgede oynadığı karanlık rollere her gün bir yenisi ekleniyor. Daha önce gönderdiği TIR’lar dolusu silahla bölge halklarının kanı eline bulaşan sermaye devleti şimdi de Efrîn işgali ile uğursuz rolünü işgalci olarak devam ettiriyor. Türk sermaye devleti içeride ve dışarıda ekonomik, sosyal ve siyasal çıkmazını Kürt halkının kazanımlarına saldırarak aşmaya çalışıyor. Bir yandan Efrîn’e dönük savaş tamtamlarını çalarken bir yandan da toplumun devrimci-ilerici muhalif her kesimini hedef alıyor. Eylemlere saldırıyor, sosyal medya operasyonları ile gözaltı ve tutuklama terörü estiriyor. Bir yandan da işçi ve emekçilere dönük sosyal yıkım saldırılarını harekete geçiriyor. OHAL rejimini kalıcılaştıran sermaye devleti işçi ve emekçilerin grevlerini her türlü hak arama eylemini de yasaklıyor.

OKULDA, SOKAKTA, ZINDANDA TEK TİPLEŞMEYECEĞİZ!

Dinci-gerici uygulamaları toplumsal

Boğaziçi Üniversitesi’nde çetelere yanıt

19 Mart Pazartesi günü, dinci-gerici AKP iktidarının üniversitelerdeki uzantısı çeteler Boğaziçi Üniversitesi’nde “Afrin için lokum dağıtıyoruz” başlığı ile stand açtı.

Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri ise bu durumu “İşgalin, katliamın lokumu

yaşamın her alanında dayatıyor. Başta eğitim olmak üzere pek çok alanda dinci-gerici tarikat, vakıf vb. ile işbirliği yaparak sömürdüğü işçi ve emekçilerin çocuklarını da “kindar ve dindar” bir nesil olarak şekillendirmeye, geleceksizleştirmeye çalışıyor. Eğitim alanının tamamını kapsayan ve üniversitelere dönük ilerici değerlerin tasfiye edilmesi anlamına gelen bu saldırı furçasına geçit vermeyeceğiz. Sermaye iktidarı toplumun en dinamik kesimi olan gençliği kuşatma altına almak istemektedir.

Bugün eğitim sermayenin ihtiyaçlarına göre şekilleniyor. Özellikle de “teknokentler” ile üniversitelerde başta savaş sanayisine dönük sermayenin büyük yatırımlar yaptığı biliniyor. Bu yatırımlar bugün kardeş halklara ölüm olarak dönüyor.

Sermaye iktidarı girmiş olduğu krizin faturasını işçi ve emekçilere gençliğe, halklara ödetmek istemektedir. Toplumsal yaşamın her alanında baskı politikalarını arttırmış, OHAL’i sürekli hale getirmiştir. Devrimci-ilerici muhalif her kesimi gözaltı, tutuklama saldırıları ile yıldırma

istemektedir. Zindanları da devrimci, ilerici muhaliflerle doldurmuştur. Dışarıda izlediği bu baskı ve devlet terörünü zindanlarda da “tek tip elbise” saldırısı ile devam ettirmektedir.

Genel kurulumuz, Devrimci Gençlik Birliği olarak dönem boyunca “Sessizliğe çığlık, karanlığa ışık ol” çağrısını yaygınlaştırma kararı almıştır.

1- Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin başta Ortadoğu halklarına olmak üzere yaşattıkları bu tarifsiz yıkıma karşı yeni dönemde de anti-emperyalist, anti-kapitalist mücadeleyi üniversitelerde, sokaklarda var olduğu her alanda büyütecektir.

DGB anti-emperyalist mücadele mirasını, 6. Filo’yu denize döken Deniz’lerden, ODTÜ’de Vietnam kasabı Komer’in arabasını yakanlardan almıştır. Halklara dayatılan emperyalist savaşa karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği çağrısını yayacağız.

2- Üniversitelere dönük saldırıların arka planında dinci gerici AKP iktidarının toplumsal ve ideolojik arka planını sağlamlaştırma çabası vardır. Gençliğin özgürlük ve gelecek özlemine yönelik saldırılar tüm toplumda uygulanmaya çalışılan tek tipleştirmeden bağımsız değildir. Bundan kaynaklı özgürlüğümüz ve geleceğimizden vazgeçmeyeceğiz.

3- Zindanlarda hayata geçirilmeye çalışılan tek tip saldırısına karşı “Okulda, fabrikada, zindanda tek tipleşmeyeceğiz!” şiarı ile gençliği tek tip saldırısına karşı mücadeleyi büyütme çağıracağız.

4- Gençliği emperyalist kapitalist barbarlığın düzenine karşı “devrim” bakışı ile devrimin saflarına örgütlemeye devam edeceğiz.

5- Efrîn’e yönelik işgal altında Newroz’u kutlayacağız. Demirci Kawa’nın isyan çağrısı ile sessizliğe çığlık, karanlığa ışık olacağız. Newroz alanlarında halkların kardeşliğini haykıracağız.

6- 30 Mart’ta devrimci dayanışmanın, siper yoldaşlığının örneğini gösteren Kızılderle şehitlerini anacağız. “Onların mirasıyla devrime yürüyoruz. Sessizliğe çığlık, karanlığa ışık ol!”

7- İşçi sınıfının dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs’a kapsamlı bir hazırlıkla gireceğiz. İki sınıfın karşı karşıya geldiği günlerden biri olan 1 Mayıs’ta işçi sınıfının yanında kavga alanlarında yerimizi alacağız.

8- ‘68 hareketinin 50. yılı vesilesiyle gençlik hareketinin militan mirasını yaygınlaştırmak, geniş gençlik kesimlerini yan yana getirmek kararı aldık. Dönem boyunca eğitime konu edeceğimiz bir süreç bizi bekliyor.

9- Mücadelenin tatili olmaz! Yaz aylarını mücadelenin ihtiyaç duyduğu her türlü ideolojik, pratik, politik hazırlıkla konu edeceğiz.

‘68 hareketinin 50. yılında tarihi günlerden geçtiğimizi bilmenin sorumluluğu ile dünya çapında tırmanan gerici, faşist baskı ve savaş döneminde “Sessizliğe çığlık, karanlığa ışık” olmak için mücadeleyi büyütme devam edeceğiz.

DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

Mart 2018

Saldırıların “sıradanlaşmasına” alışmamalıyız

Ölüm, ölen insanın yakınlarını mutlaka sarsar. Ne var ki, savaş cephesinde ölüm, ölen insanın -savaş cephesindeki yakınlarını etkilemeyebilir bile. Çünkü cephede ölüm neredeyse “sıradanlaşmıştır.”

Eğer savaşçı daha önce ölümler görmüşse, yanında kardeşi bile ölse normalde duyacağı acının çok azını duyar. Savaşta belki de kaçınılmaz bir durum bu, hatta böyle bir “alışkanlığın” gerektiğini bile söylemek mümkün. Ama sonuç kesinlikle insanın kendi özüne yabancılaşmasıdır.

Savaş cephesinde normal, hatta gerekli görülecek yabancılaşma yaşamın diğer alanlarında oldukça tehlikeli bir durumdur.

Örneğin madenlerde iş cinayeti “sıradanlaştı” demek hiç de yanlış bir cümle olmayacak. Madenlerde yaşanan iş cinayetlerinde ölen madenci sayısı beşin, hatta onun altındaysa birkaç ay sonra hatırlanmayabiliyor bile. Maden işçileri bile unutabiliyor. Unutmasa, psikolojik olarak dahi yeniden madene girip çalışamaz.

Göçük, patlama, gaz sızması sonrası bu kez kendinin de ölebileceğini düşünmek, madene girmeyi engelleyebilir. Bu durumda işsiz kalır, aç kalır. Yalnız kendi değil, ailesinin de aç kalmaması için önceki göçükte ölen kardeşi bile olsa, yine iş güvencesi olmadan madene inmek için, bu iş cinayetini unutmaması gerekir.

Tek başına bir madencinin düşüncüsü böyle olur. Önceki iş cinayeti gaz sızıntısından olmuşsa, yine nefes aldığı anda bile fark edebildiği gaz sızıntısı olsa bile, o madene inip çalışmak zorunda hissedecektir kendini. Tek başına başka yapacak bir şeyin olmadığını düşünerek madene inecek ve çalışacaktır.

Bir de şöyle düşünelim: Tek bir işçi değil, o madende çalışan bütün madenciler patrona “Gazi tümüyle boşalt, madene yeterince havalandırma aç! Önlemleri al! Ancak o zaman madene iner çalışırız. Yoksa mezardan farksız madene kimse inmez” dese ve inmeseler, maden patronu hemen işçilerin isteğini yerine getirmeyecek ama, zamanla getirmek zorunda kalacak. Patron madende çalıştıracak başka işçi de bulamayınca “el mahkum” işçilerin isteğini yerine getirecek.

Gerçeklik ile düşündüğümüz arasındaki fark işçilerin iş cinayetlerine “alışmaması” değil, örgütlülüğüdür. İşçiler örgütsüzken “el mahkum” iş cinayetlerine alışmak zorunda. Ama örgütlüken bu kez patron “el mahkum” iş cinayetlerini engellemek için önlem almak zorunda.

YAŞAMIN HER ALANINDA ÖRGÜTSÜZLÜK SALDIRILARA “ALİŞMAYI” KOŞULLUYOR

Sadece madenlerde değil, yaşamın her alanında örgütsüz olmak patronun, sermaye devletinin, gericilerin saldırılarına “alışmayı” koşulluyor.

Kadın cinayetlerinin, cinsel istismarın, tecavüzün sıradanlaştığı bir durum var. Neredeyse her gün bu saldırıların haberini okuyoruz. Bu haberlerin bitmesi için tek koşul var: Kadın-erkek işçi ve emekçilerin birlikte, örgütlü mücadelesi. Örgütlü mücadelede erkek işçi kadın işçiye aynı cephenin savaşçısı olarak bakar.

Örgütlülük varsa, patronun veya patron sözcülerinin kadın işçilere yönelik saldırılarına karşı kadın ve erkek işçiler birlikte karşı çıkar. Çünkü karşı çıkabilecek gücü vardır; örgütlüdür. Bu koşullarda işçi kadınlara yönelik cinsel saldırılar asla “sıradanlaşmaz”.

Gerçeklik üzerinden söylersek, bugün hapisanelerde ölümler bile “sıradanlaşıyor”. Çünkü dışarıda hapisanedeki saldırılara karşı gerekli örgütlü mücadele yok. Sermaye devleti dışarıdaki işçi ve emekçilerle hapisanelerdeki tutsakları organik bir bütün olarak görüyor. Ecevit Ulucanlar katliamından bir gün önce “içeriye hakim olmadan dışarıya hakim olamayız” şeklinde bir açıklama yaparak bu durumu dillendirmişti.

Dışarıda ise birebir örgütlü güçler dışında bu gerçekliğin pek farkında olan yok. Şu an en büyük tehlike örgütlü güçlerin bile bu saldırılara “alışması”dır. Yok bu asla olmaz demeyelim. Ölüm orucu sürecinde ölümlere bile alışılmıştı.

EN UFAK BİR SALDIRININ BİLE “SIRADANLAŞMAMASI” İÇİN ÖRGÜTLÜ MÜCADELE MUTLAK BİR ZORUNLULUK

Yukarıda söylediklerimizi özetlersek, yaşamın her alanında saldırıların sıradanlaşması, saldırının çokluğu ve sürekliliğiyle ilintilidir. Saldırıların alışmak ise örgütsüzlükle ilişkilidir. Örgütsüz işçi, emekçi güçsüzdür, çaresizdir. İş bulursa sigortasız çalışmaya razıdır. İş cinayetlerinin nedenini bilir ama patrona önlem alması için hiçbir şey söyleyemez. Arkadaşı işten atıldığında, kendi atılmadığı için sevinir.

Yabancılaşma dediğimiz her şey örgütsüzlüğün, yalnızlığın doğal ve kaçınılmaz bir sonucudur.

Örgütlü mücadele sadece daha iyi çalışma ve yaşam koşullarına kavuşmak için değil, beraberinde insan kalabilmek için de mutlak bir zorunluluktur.

H. ORTAKÇI

Sarisülük davasında katil polis yine korundu!

Haziran Direnişi’nde Ankara Kızılay’da yapılan eylemlerde Ethem Sarisülük’ü başından vurarak katleden polis Ahmet Şahbaz, daha önceki kararın Yargıtay tarafından bozulması üzerine yeniden yargılandı.

Katil polisi koruyan ve adeta ödüllendiren düzen yargısı, bir kez daha bu tutumunu sürdürdü ve Şahbaz’a 2 yıl 1 ay hapis cezası verdi, onu da para cezasına çevirdi.

Katil polis Şahbaz, ilk yargılandığı Ankara 6. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından “Haksız tahrik altında adam öldürmek” ve “Kamu görevine ait araç ve gereçleri suçta kullanmak” suçundan 7 yıl 9 ay 10 gün hapis cezasına çarptırılmış, Yargıtay 1. Ceza Dairesi ise kararı usulden bozmuştu.

Daha sonra dava Aksaray 1. Ağır Ceza Mahkemesi’nde devam ederken, 19 Aralık 2016’da katil polise “Meşru müdafaa kastı aşarak ölüme neden olma” suçundan 1 yıl 4 ay 20 gün hapis cezası verilmiş, bu da 10 bin 100 lira adli para cezasına çevrilmişti.

Yargıtay 1. Ceza Dairesi’nin bu kararı da bozması üzerine, katil polis Aksaray Ağır Ceza Mahkemesi’nden yeniden yargılandı. Tutuksuz yargılanan katil polisin SEGBİS ile katıldığı duruşmada bu kez 2 yıl 1 ay hapis cezası verildi. Mahkeme, cezayı 15 bin 200 lira adli para cezasına çevirdi.

Katil polise “gizlilik” koruması

Antakya Samandağ’da Güven Oğuroğlu Kahil’in 12 Mart’ta polis tarafından katledilmesinin ardından, katil polisi koruma çabaları ortaya serildi.

Cinayetin ardından gözaltına alınan polis daha sonra serbest bırakıldı. Kahil’in katledilmesiyle ilgili yürütülen soruşturmaya da savcılığın “gizlilik kararı” aldığı bildirildi.

Kahil’in vurulma anına dair görüntüler ise polisin yargısız infazını gözler önüne sermişti.

“Bilim galip çıkacaktır, çünkü işe yarar”

M. İlkan

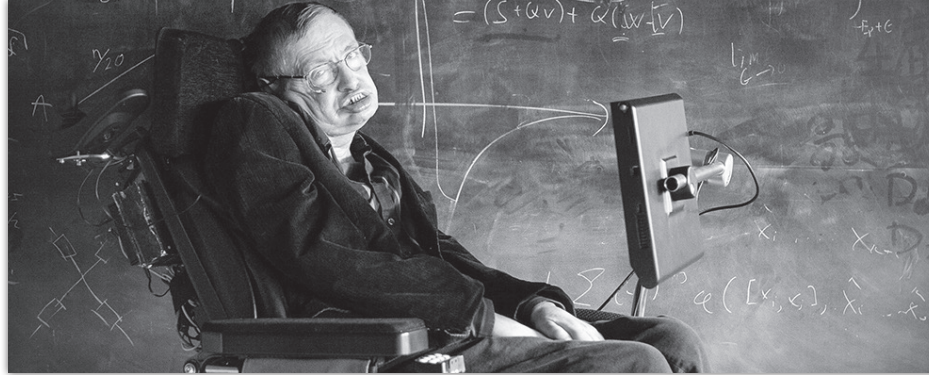
“Bilim Tanrı’yı yok saymıyor, daha iyisini yapıyor; onu gereksiz kılıyor.”
(Paul Lafargue)

Doğaya yenik düşen ilk insanlar, evrenin ve dünyanın işleyişinin bilinmezliğini bir yaratıcıya bağladılar. Ateş karşısında güçsüzken ateşe, güneşin gökyüzünde nasıl durduğuna anlam veremezken güneşe, zaman içinde de karmaşıklığı hâlâ çözülemeyen evreni yarattığı varsayılan ilahi bir güce tapmaya başladılar. Sınıflı toplumların gelişimiyle birlikte bu ilahi inaniş, sömürüyü gizlemek için bir maskeye de dönüştü. Kurulu toplumsal düzen içindeki yaşamlarında asgari bir refah sağlayamayan sömürülen kitleler, daha iyi koşullara sahip olabilmelerine inandıkları “öteki dünyanın” hayaliyle “kaderlerine” boyun eğdirildiler.

“Din, bütün yaşamı boyunca çalışan ve yokluk çekenlere, bu dünyada azla yetinmeyi, kismete boyun eğmeyi, sabırlı olmayı ve öteki dünyada bir cennet umudunu sürdürmeyi öğretir. Oysa yine din, başkalarının emeğinin sırtından geçinenlere bu dünyada hayırseverlik yapmayı öğreterek, sömürücü varlıklarının ceremesini pek ucuza ödemek kolaylığını gösterir ve cennette de rahat yaşamaları için ehven fiyatlı bilet satmaya bakar. Böylelikle din, halkı uyutmak için afyon niteliğindedir. Din, sermaye kölelerinin insancıl düşlerini, insana daha yaraşan bir yaşam isteklerini içinde boğdukları bir çeşit ruhsal içkidir.” (V. İ. Lenin, Sosyalizm ve Din, Novaya Jizn, Sayı: 28, 3 Aralık 1905)

Sömürülenler üzerindeki bu karanlık tortunun baş düşmanlarından biri ise bilim oldu. Zira bilim, kutsallık atfedilen ya da ilahi bir güce bağlanan evreni anlamaya başlıyor, maddenin temelini nesnel bir tanıma kavuşturuyordu. Tam da bu nedenle geçmişten bugüne her bilimsel çalışma, din tacirlerinin hedefi oldu.

Dinsel gericiliğin bilimsel ilerleyişi boğmaya çalışmasının en çarpıcı örnekleri Ortaçağ’da yaşandı. Aristoteles’in öne sürdüğü ve ilahi inanca denk düşen yer merkezli evren kuramının teorik yıkımı, kilise tarafından hisimla karşılandı. Güneş merkezli evren modelinin savunucuları cezalandırıldı. “Kutsal” inanışa ters düşen görüşlerini yüksek sesle dile getiren Giordano Bruno engizisyon mahkemesinde yargılandıktan sonra yakıldı. Güneş merkezli evren kuramı olarak tanımlanan Kopernikçi yaklaşımın matematiksel ispatı üzerinde çalışan Galileo Gailei, çalışmalarından vazgeçmesi için yargılandı ve kalan günlerinin büyük bö-

lümünü ev hapsi koşullarında geçirmeye zorlandı. Aynı dönemde bilim insanları kiliseyle ters düşen fikirlerini açıklamaz hale getirildi.

Dinin bilime saldırıları Ortaçağ’la birlikte son bulmadı ne yazık ki. Sömürücüler, sömürülen sınıfların yazgılarına rıza göstermelerini zedeleyecek her gelişmeyi engellemeye ve karalamaya; bu yönde çalışmalar yapan bilim insanlarını hedef göstermeye ve cezalandırmaya devam ettiler.

İşte, 14 Mart’ta yaşamını yitiren ünlü İngiliz fizikçi ve evren bilimci Stephen Hawking’in ardından yapılan tartışmalar, bunun güncel bir örneği sayılır.

GERİCİLİK KİNİNİ KUSTU

Türkiye gibi, dinsel gericiliğin ağırlığı altındaki bir ülkede Hawking’in ardından söylenenler, Ortaçağ zihniyetinin sürdüğünün açık bir kanıtı oldu. Dinci-gerici cenahta Hawking’in ölümüne sevinenler, onun bilimsel çalışmalarını karalamaya yeltendiler. Öyle bilimsel bir karşı çıkışla da değil üstelik; dine yaklaşımı ve fiziksel engeli üzerinden Hawking’i karalamaya, çalışmalarına gölge düşürmeye çalıştılar.

20’li yaşlarında teşhis edilen ALS hastalığı nedeniyle iki yıl ömür biçilen bir insan 76 yaşına kadar nasıl yaşamıştı? Kaslarını kullanamayan, tekerlekli sandalye ve elektronik sese mahkum biri, bu kadar bilimsel çalışmayı nasıl yapmıştı? Üstelik kitap da yazmıştı! Bunun üzerinden, Hawking’in din düşmanları tarafından özel bir tarzda hayatta tutulan bir maşa olduğu sonucu çıkarmaya kadar vardı yorumlar. Özcesi gericilik, Hawking’e karşı kinini tüm açıklığı ve iğrençliğiyle ortaya koydu.

Hawking şahsında saldırılan şey gerçekte bilimin ta kendisiydi. Elbette en güncel ve popüler ismi üzerinden yürütülecekti saldırı.

Bilimsel çalışmalarının yanı sıra, bu çalışmaların “kutsal” inanışlara etkilerine ilişkin sözleri nedeniyle de Hawking “ideal” bir hedefti. 2010 yılında yayın-

ladığı *Büyük Tasarım* adlı kitabında evrenin bir yaratıcıya ihtiyaç duymadığını belirten Hawking, 2011 yılında *The Guardian* gazetesine verdiği röportajda da şunları söylemişti: “Beyni, parçaları bozulduğunda çalışmayı durduracak olan bir bilgisayara benzetiyorum. Bozulmuş bilgisayarlara özel bir cennet ya da ölüm sonrası yaşam yok. Bu, karanlıktan korkan insanların uydurduğu bir peri masalı.”

“Darwinizm’in biyolojideki yaratıcı ihtiyacını sona erdirmesi gibi, yeni fizik kurallarının da Evren’in oluşumu konusunda yaratıcıya duyulan ihtiyacı ortadan kaldırdığını” savunan Hawking, 2010 yılında ABC kanalına verdiği bir röportajda da din ve bilim arasındaki karşıtlığa ilişkin olarak, “Din ve bilim arasında önemli bir fark vardır. Din, otoriteye kuruluyken; bilim, gözlem ve mantığa dayanır. Bilim galip çıkacaktır, çünkü işe yarar” demişti.

HAWKING’DEN DINDAR YARATMA ÇABASI

Dinci gericilik, yapısal riyakarlığını bu konuda da gösterdi. Öyle ki, gerici saldırıların Hawking’in uluslararası alandaki saygın konumu karşısında etkisiz ve güdük kalmasıyla, “Allah’a inanmışlığı vardı” türünden söylemler çıktı ortaya.

Hawking, 1988 yılında çok satan *Zamanın Kısa Tarihi* adlı kitabında “Evren’in yaratılışında Tanrı’nın rol oynamış olabileceği olasılığı”ndan söz etmişti. *Büyük Tasarım* adlı kitabında ise “Evren’in başlangıcını izah etmek için Tanrı’ya başvurmaya ihtiyaç olmadığı” görüşünü savundu. Bu kitabında Hawking, “Kütle çekim diye bir kanun olduğu için, evren kendini hiçbir şeyden yaratabilir ve yaratmıştır da. Hiçbir şeyin olmamasındansa bir şeylerin olmasının, evrenin ve bizim var olmamızın nedeni bu kendiliğinden oluşturma” demiş ve “Kıvılcımın çakılması ve evrenin işlemeye hazır olması için Tanrı’ya başvurmaya gerek yok” diye eklemişti.

Buna karşın, “Tanrı var olabilir ama bilim, evreni bir yaratıcının varlığına

ihtiyaç duymadan açıklayabiliyor” sözünden yola çıkan gericilik, bir dönem onun “Tanrı’nın varlığını kabul ettiğini” öne sürdü. Özellikle Türkiye’deki gericilik, dünya çapında popülaritesi olan bir bilim insanı üzerinden manipülasyon yaratarak, “Stephen Hawking Allah’ın varlığını kabul etti” türünden manşetlerle neredeyse Hawking’den dindar yaratmaya kalktı.

Hawking’den dindar yaratma çabası, yine Evren üzerine çalışmalarıyla bilinen teorik fizikçi Albert Einstein’ın da başına gelmişti. Tanrısal göndermeler yapması nedeniyle hakkında “inançlı olduğu” yönünde manipülasyon yaratılan Einstein, 1953 yılındaki çalışmaları sırasında şu notu düşmüştü: “Doğaya asla amaç veya hedef, veya antropomorfik olarak anlaşılacak herhangi bir özellik atfetmedim. Benim doğada gördüğüm şey, bizim ancak noksan bir şekilde kavrayabildiğimiz ve düşünen her insanı tevazuya sevk etmesi gereken muazzam bir yapıdır. Bu, mistisizmle hiç alakası olmayan gerçek manada bir iman duygusudur.” 1954 yılında yazdığı bir mektupta da “dini kabullerinin olduğu” yönündeki haberlerin bir yalandan ibaret olduğunu açıkça dile getirmişti.

GERİCİLİK BİLİME DÜŞMAN

Türkiye’deki bilimsel çalışmaların durumuna bakmak, dinsel gericiliğin bilime ve insanlığın gelişimine düşmanlığını özlü bir biçimde anlatıyor esasında. İşte, bir hayvanat bahçesi müdürünün müdür yardımcısı olarak atandığı TÜBİTAK nezdinde değer gören projelerden bazılarının isimleri: “Papaz Eriğini İmam Eriğine Çevirme”, “Bir selam da sizden selam size selamünaleyküm”, “Cuma Namazının Sosyalleşmeye ve Toplumsallaşmaya Etkisi”, “Ahlaki Değerlerimizin Sistematik Gözlemlerle İncelenmesi”, “Kanser Hastalığını Yenmede Dini İnançın, Duanın ve Olumlu Düşünmenin Etkisi Üzerine Bir Araştırma”... Liste daha da uzatılabilir.

Yalnızca bu kadar da değil. Evren’in oluşumunu anlamak konusunda önemli bir yer tutan yerçekimi kanununa karşı “gök itimi tezi”ni öne sürenler mi dersiniz; evrim teorisini “Bugünkü maymunlar neden insan olmuyor o zaman” sözleriyle çürütmeye kalkanlar mı istersiniz; pilot kalemle ateizmi çökertmek isteyenlere mi gülersiniz...

Her şeye rağmen, Hawking’in sözü geçerliliğini korumaktadır: “Bilim galip çıkacaktır, çünkü işe yarar.”

Kızıl Yıldız: Sosyalist bilimkurgunun ütopik bir örneği

Alexander Bogdanov, sadece yazar değil bilimin birçok dalıyla ilgilenen çok yönlü biridir. Aynı zamanda Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi (RSDİP) içinde aktif faaliyet yürüten bir Bolşevik devrimcidir. Hayatı ve mücadelesi bir bütün olarak oldukça ilginçtir. Bilim adamı, yazar, ekonomist ve tabii fiiliyatta aktif bir Bolşeviktir. Bogdanov takma adını 1903 yılında Bolşevik kadroya katılmasıyla almıştır. Siyasi hayatı ve faaliyetleri bilimsel çalışmaları kadar etkili olamamış, 1909 yılında Lenin önderliğinde Bolşeviklerle görüş ayrılığına düşmüş ve partiden atılmıştır.

1914'te Rusya'da çıkan af yasasıyla geri dönene kadar İtalya'da Gorki ve Lunaçarski'nin yanında kalmıştır. Ekim Devrimi'nden sonra partiye tekrar davet edilse de kabul etmemiştir. 1920 yılında Proleter Sanat Hareketini (Proletkult) kurmuş ve ideolojik önderliğini yapmıştır. Fakat daha sonra bu hareket Bolşevikler tarafından "küçük burjuva görüş" olarak eleştirilmiş ve tarihe karışmıştır. 1926 yılında "Hetamoloji ve Transfüzyon Enstitüsünü" kurmuş, çalışmalarına burada devam etmiştir. 2 yıl sonra bu romanında da bahsettiği kan nakli deneyi sırasında hayatını kaybetmiştir.

KISA ÖZET

Kızıl Yıldız, Bogdanov'un hem yazarlık, hem de bilimsel çalışmaları ile ilgili olarak ortaya çıkardığı düşünsel bir çalışmadır. Özet olarak kitaba değinecek olursak, Ekim Devrimi'nden önce henüz gericiğin oldukça ileri olduğu o karanlık yıllarda politik faaliyet yürüten, aynı

zamanda bilimsel çalışmalar yapan "Leonid" adlı bir Bolşevik kod adı "Menni" olan biri ile tanışır. Menni oldukça etkileyici, sakin, doğaya ve olaylara bakışı ve devrimci düşünceleri ile Leonid'i etkiler ve iyi bir yoldaşlık bağı kurarak güvenini kazanır. Zamanla gelişen dostlukları, Bir gün Menni'nin Leonid'e gizli bir bilim topluluğundan bahsetmesi üzerine daha ileri bir aşamaya yükselmiştir. Leonid başta çok olumlu bakmasa da Menni'nin bu bilim topluluğuna katılma davetini kabul eder ve yola çıkarlar. Leonid yolculuğun sonunda bir sürpriz ile karşılaşır, Menni'nin bilim topluluğu dediği grup kendisi de dahil "Marstan" gelen uzaylılardır.

Leonid'in hem bilimsel çalışmaları, hem sosyalist dünya görüşü, hem de genel düşünceleri ile Mars'ta kurulan "İleri Sosyalist" sisteme ayak uydurabileceği konusunda karara varan marslılar, Leonid'i Mars'a, yani Kızıl Yıldız'a davet ederler. Leonid'in daveti kabul etmesiyle Mars'a aylar sürecek olan yolculuk başlamış olur.

ELEŞTİREL BİR BAKIŞ

Kitap genel olarak Leonid'in Mars'ta yaşadıkları üzerine kurulu bir felsefi kurgu şeklinde ilerliyor. Kızıl Yıldız'daki ileri sosyalist sistem, kapitalist aşamayı çok uzun zaman önce geride bırakmış, tüm gezegende komünist kültür hakim olmuş eski gelenekler, alışkanlıklar, toplumsal ilişkiler ve kapitalist özel mülkiyet yok edilip, modern özgür toplum yaratılmıştır. Bogdanov'un ileri sosyalizm diye tabir ettiği bu politik/ekonomik/toplumsal

sistem, öngörü temelli bir ütopik sosyalist sistem tasarısıdır.

Bogdanov'un devrimci olmasının yanı sıra, bir bilim insanı olması da onun geleceğe yönelik çarpıcı bilimsel öngörülerde bulunmasını sağlamıştır. Kitapta da bariz bir şekilde bunun etkileri görülmektedir. En göze çarpanları aşırı nüfus artışı, ileri derecede çevre kirliliği, doğal kaynakların ve madenlerin aşırı kullanımı vb. gibi kapitalizme özgü büyük toplumsal sorunların sosyalist Kızıl Yıldız'da da devam etmesi ve çözüm yollarının bulunmasıdır. Tabii uzun yaşamının mümkün olduğu, yaşlılığın engellendiği, intihar etmenin yasal olarak gerçekleştirilebildiği absürt düşüncelerin yanı sıra, Mars'taki değerli madenlerin yetersizliğinden dolayı Venüs'ün kolonileştirilmesi, dünyanın istila edilmesi gibi emperyalist düşüncelere de yer vermektedir.

SONSÖZ

Kızıl Yıldız, bilimkurgu türünün felsefe ile harmanlanmasıyla ortaya çıkan bir yapıttır. Bogdanov'un kendinden sonraki birçok yazarı da etkilemiş olduğu bilinmektedir. Romanındaki felsefi canlılık ve özgünlük, bilinenden çok daha farklı bir düşüncenin ürünü olduğunu kanıtıyor, okura hitap eden sade bir dil ile, bir solukta okunabilecek kitabın bilimkurgu türüne katkısı da oldukça özeldir. Farklı bir dünya hayali kuranlar için nadide bir örnek diyebiliriz. Kısacası, yazar bambaşka bir dünyada özgür insanın tanımını yapıyor. İyi okumalar!

ESENYURT'TAN BİR KIZIL BAYRAK OKURU

Gardiyanlar ayağından tutup merdivenden sürüklediler

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde tutulan Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) dava tutsağı Onur Kara, yaşam alanlarını dahi 24 saat gözetim altına almak amacıyla takılan kameraları söktüğü gerekçesiyle yargılandığı dava götürüldü.

6 Mart'taki mahkeme dönüşü ring aracında ayağa kalkmayarak tutum alan komünist tutsak, gardiyanların saldırısına uğradı. Kara'yı ayağından tutan gardiyanlar yerde sürükleyerek hücreye götürdüler. Merdivenlerde dahi sürüklenerek götürülen Kara kafasını korumayı başarırken sırtında ciddi ağrılar ve nefes alma sıkıntısı yaşadığını belirtti.

15 Mart'ta da revire çıkan Kara'ya, "bir şey yok" denildi.

Kara ayrıca buldukları hapishanede DHKP/C dava tutsaklarından birkaçı dışındakilerin de sürgün edildiğini belirterek, bu sürgünlerin ardından da baskıların arttığına dikkat çekti.

DEV TEKSTİL'den film gösterimi ve faaliyet

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL), işçilere mücadele çağrılarını ve örgütlenme çalışmalarını sürdürüyor.

DEV TEKSTİL, düzenli olarak gerçekleştirdiği film gösterimine geçtiğimiz hafta "İşçi sınıfının yönetmeni" olarak adlandırılan Ken Loach'un yönettiği "Özgürlük Rüzgarı" filmiyle devam etti.

Hafta içerisinde işçilere örgütlenme çağrısını sürdüren DEV TEKSTİL, Cuma namazı çıkışı Avcılar Firüzköy Sanayi İşçilerine "DEV TEKSTİL'e üye ol! Mücadele et!" başlıklı bildiriyle seslendi.

Esenyurt Kırış Mahallesi'nde tekstil işçilerinin de kullandığı servis ve işe gidiş noktalarına da afişler yapıldı.

**Emperyalist savaşa,
kapitalist sömürüye karşı;**

**Çözüm devrimde,
kurtuluş
sosyalizmde!**